

Yêu Người IQ Cao

Contents

Yêu Người IQ Cao	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	25
15. Chương 15	26
16. Chương 16	27
17. Chương 17	29
18. Chương 18	30
19. Chương 19	31
20. Chương 20	32
21. Chương 21	35
22. Chương 22	36
23. Chương 23	38
24. Chương 24	39
25. Chương 25: Chương Cuối	41

Yêu Người IQ Cao

Giới thiệu

cuộc sống sinh viên của hai người họ cùng học với nhau ở trường luật và anh đã cảm nắng cô từ cái r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nguoi-iq-cao>

1. Chương 1

Yêu người IQ cao (Phần 1)

Tôi cực lực phản đối cách giáo dục của những ông bố bà mẹ khi luôn coi con mình là nhất. Tỷ như bố mẹ tôi, Từ bé tôi đã được bố mẹ nhồi nhét vào đầu rằng thì là tôi là đứa thông minh tuyệt đỉnh, học ít hiểu nhiều, rồi thì gặp ai bố mẹ tôi cũng lôi tôi ra khoe “Cháu nó thông minh lắm, bằng đấy tuổi mà đã abc, xyz, ...” Và tất nhiên là những vị khách đó cũng sẽ hào hứng xoa đầu bứt tóc tôi và khen nức nở. Họ biết, họ cần phải làm như thế để khi họ giới thiệu con họ, bố mẹ tôi cũng sẽ xoa đầu bứt tóc chúng nó mà đáp lễ lại. Có đi có lại, tất cả cùng vui mà.

Cũng chính bởi thế mà tôi lớn lên với sự ảo tưởng sức mạnh rằng mình là người tài ba xuất chúng, vạn người thậm chí tỷ người mới có một.

Mẹ tôi, góp phần hơn nữa vào cái sự ảo tưởng đầy của tôi. Bà là giáo viên, bởi thế, cứ 3 tháng hè, trong khi bọn bạn được ăn chơi nhảy múa đã đời thì tôi bước vào quãng thời gian khổ tu, học trước chương trình trong năm (tôi thuộc thế hệ 8x, việc học thêm chưa đã man như các bạn 9x và các cháu 10x bây giờ). Và lẽ dĩ nhiên, có tu thì ắt sẽ thành chính quả. Khi vào năm học mới tôi luôn tự tin được ghi danh trong bảng những học sinh ưu tú của lớp trước ánh mắt ngưỡng mộ của bạn bè.

Tất nhiên, được ngưỡng mộ như thế nên tôi có quyền lựa chọn bạn bè cho mình. Tất cả đều phải đẹp trai, xinh gái, học giỏi và có chức có quyền. Kiểu như anh lớp trưởng với chị quản cả ấy...

Tính cách đó được tôi cẩn thận duy trì và nuôi dưỡng suốt những năm phổ thông và cả khi đỗ đại học. Hơn nữa, nó được phát triển từ tình bạn đơn thuần sang cả tình yêu luôn. Mỗi tình đầu của tôi là một bạn lớp phó học tập năm lớp 5. Mỗi tình thứ hai của tôi là bạn quản ca năm lớp 7 ...

Có điều, dù chơi với ai hay yêu ai đi nữa, tôi vẫn thấm nhuần tư tưởng tốt đẹp mà bố mẹ đã dạy từ khi còn bé tí. “Tôi thông minh nhất, những đứa khác đều ngu hoặc có thông minh nhưng ... không bằng tôi”

Cái tư tưởng đó chỉ thay đổi khi tôi lên đại học.

Lên đại học, tôi hay hầu hết mọi người đều ở trong cái gọi là “Hào quang giả tạo”.

Tại sao lại như vậy. Bởi lẽ, đây là kỳ thi quan trọng nhất trong 18 năm đầu đời của bạn. Bố mẹ, ông bà, họ hàng bên nội, họ hàng bên ngoại, rồi hàng xóm láng giềng ... đều tập trung sự chú ý vào bạn. Và khi bạn đỗ, tất cả sẽ tung hô bạn như một người hùng, bạn đi đâu cũng ngập tràn trong hoa và quà tặng. Điều này cũng tốt thôi, có điều nó tạo cho bạn cái tâm lý bố đời. Coi mình là nhất, là trung tâm của vũ trụ.

Rồi khi bạn lên Hà Nội học, bạn vẫn giữ cái tâm lý ấy mà không biết rằng, cả cái lớp, à không cả cái trường, không, phải là cả cái Hà Nội này, toàn những đứa như bạn, nhan nhản ra. Bạn cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc, giọt nước giữa đại dương mà thôi.

Tất nhiên, khi mới bước chân vào đại học, tôi không hiểu được điều đó, tôi vẫn đinh ninh trong đầu rằng: Tôi lên Hà Nội để toả sáng, để tất cả mọi người quỳ rạp dưới chân tôi. Thú thật đi, bạn cũng từng nghĩ như vậy phải không ??

Giấc mộng đẹp đó được tôi gìn giữ được đến hết kỳ 1 năm thứ nhất, sau đó tôi phải cay đắng vứt bỏ nó. Vì em.

Em học cùng lớp, nhưng ấn tượng của tôi về em trong học kỳ 1 năm thứ nhất không có gì đặc biệt.

Lần đầu tiên nói chuyện với em là khi tôi vác quyển sách “Lý luận nhà nước và pháp luật” mới mua về lớp. Tôi có thói quen ngồi bàn cuối trong lớp, nhưng hôm đó nó bị chiếm giữ bởi một đứa con gái đang cắm tai phone, úp mặt xuống bàn nghe nhạc. Tôi đành ngồi bàn trên vậy. Đang mở sách ra mày mò nghiên cứu thì thấy có người chọc chọc vào lưng đau nhói làm tôi phải quay lại. Là con bé bàn sau, nó đã ngồi dậy, tháo tai nghe. Trông nó rất ngộ, tóc búi cao xong lấy bút chì chọc qua, bộ mặt thanh tú, đôi mắt to tròn, được trang bị thêm gọng kính nobita nhìn rất kute. Có điều khuôn mặt đó đang thể hiện rõ sự mệt mỏi và lười nhác. Mà tôi thì chúa ghét những bộ mặt kiểu như vậy. Hơn nữa thì nó lại vừa lấy bút bi chọc tôi, chọc vào cái áo trắng mới tinh của tôi...

Tôi hỏi giật giọng: Gì vậy.

Nó nhìn quyển sách của tôi rồi hất hàm hỏi bằng giọng ngái ngủ và mệt mỏi: Được mượn giáo trình rồi à.

Trường tôi đầu mỗi kỳ, sinh viên đều được thư viện cho mượn giáo trình, nhưng mà hầu hết đến lúc được mượn thì đã gần học xong môn đó rồi. Được mấy anh chị đi trước truyền đạt lại nên tôi tranh thủ đi mua trước giáo trình lý luận nhà nước vì nghe nói môn này rất khoai.

Lúc đó, tất nhiên là trường chưa cho mượn giáo trình, nhưng tôi đang cay cú con dở hơi làm bẩn áo mình nên đáp trả: Ừ, cho mượn rồi, cậu mang thẻ sinh viên lên mà mượn.

Nó đáp giọng ỉu xiu: Quên không mang thẻ rồi .

Tôi được đà lấn tới: Lịch mượn của lớp mình chỉ trong hôm nay thôi, hôm nay mà không mượn thì không được mượn nữa đâu.

Con bé thở dài không nói gì, được một lúc thì nó đứng dậy, uể oải khoác cặp rồi lững thững bước khỏi lớp. Đúng lúc chuông reo báo giờ vào tiết 2. Tôi cười thầm trong bụng, chắc là nó chạy về nhà lấy thẻ sinh viên rồi. Nghĩ cũng thấy hơi áy náy chút nhưng tôi cũng bỏ luôn ra khỏi đầu. Những đứa ngây ngây như vậy không thuộc tuýp của tôi.

Hết tiết 2, con nhỏ lại lững thững bước vào lớp, rồi lết đến bàn cuối. Chắc lúc đó nó đã biết bị tôi lừa rồi nhưng nó vẫn lướt qua tôi mà không thèm nhìn tôi đến một lần. Về chỗ, nó lại cắm tai nghe và gục xuống bàn suốt 3 tiết cuối. Một con nhỏ kỳ lạ, nhưng tôi mặc kệ. Đã nói bạn tôi phải là đứa thông minh tuyệt đỉnh chứ nhất quyết không thể ngơ ngơ như nó mà.

Tôi không chú ý đến nó, không có nghĩa là những thằng khác cũng nghĩ thế. Gu của bọn nó “tâm thường” hơn tôi nhiều.

Trường tôi, xếp lớp theo khoa và theo thứ tự đăng ký nhập học. Lớp tôi là lớp cuối cùng của cả khoá nghĩa là lớp của những đứa đi đăng ký muộn nhất. . Chỉ có những đứa bất cần bỏ nhếch, hoặc dở dở hâm hâm hoặc có tí từng trái, bận bịu công việc mới đi đăng ký muộn như vậy.

Thế nên hội con trai trong lớp tôi toàn những đứa dị.

Đầu tiên là 1 bô lão thế hệ 7x, tên Tâm. Trước đây 10 năm đang học luật thì bị đuổi vì đánh nhau. Lão vẫn giấu gia đình, ra ngoài đi dạy thêm, xe ôm,... các kiểu, rồi lấy vợ sinh con. Cả nhà ở dưới quê vẫn nghĩ lão đã tốt nghiệp, ra trường và đi làm rồi. Mười năm sau, lão lại thi đại học luật một lần nữa. Lão hay vuốt chòm râu rề mà phân bua với chúng tôi rằng: Ngã ở đâu đứng lên ở đó. Anh giờ mặc dù không cần cái bằng cử nhân luật vẫn sống được, nhưng anh cần nó để quên đi cái quá khứ nhục nhã của mình.

Tiếp theo là một lão nữa hơn bọn tôi 3 tuổi, lão này tên Đông, hay bị bọn tôi gọi là Đồng nát. Lão này thì hôm nào đi học cũng say bết nhè, xong ngay từ hôm đầu tiên đi học đã xuất hiện với cái tay băng bó, lão

bảo đi uống rượu say về ngã mẹ nó xuống cống. Lão này lúc say thì nói chuyện rất bố đời, coi thiên hạ như cỏ rác, đến khi tỉnh thì lại hiền như cún. Có điều ... chả mấy khi lão tỉnh cả.

Thằng thứ 3 thì hơn bọn tôi 2 tuổi, thằng này tên Thanh người cao ngẳng, chuyên gia vào học muộn, nó bảo nó phải đi làm thêm ở KFC. Thằng này thì chuyên gia bốc phét (hoặc có thể nó nói thật nhưng tôi nghĩ là bốc phét) nó luôn nói là nó được nhiều chỗ mời làm người mẫu nhưng nó không chấp nhận (thằng này phải cao 1m8). Rồi nó hay chém là mỗi đêm ngủ với một con với lại thích tán con nào thì chỉ cần 1 tuần là dắt đi được nhà nghỉ. Đờ mờ, mà nghĩ mà là giang đồng gun à.

Thằng thứ tư tên Thành, cặp bài trung với thằng Thanh. Thằng này thì tốt tính, ai nhờ vả gì cũng giúp, phải cái số nó vất vả, đi học đại học mà phải gánh thêm cả 2 đứa em nữa. Bố mẹ ở quê cũng khó khăn nên 3 anh em phải rau cháo nuôi nhau trên này.

Thằng thứ năm, tên Bình, thường gọi là Bình triết, thằng này thì suốt ngày sống trên mây với những ảo tưởng về một xã hội công bằng dân chủ văn minh. Câu cửa miệng của nó khi bắt chuyện với người khác là: “Chế độ này cần phải thay đổi cậu ạ, phải đa đảng, phải có cạnh tranh mới có sự phát triển” ...

Đây là 5 trong số hơn 20 thằng con trai trong lớp tôi. Những thằng khác cũng dị lắm. Nhưng tôi chỉ kể 5 thằng này thôi. Vì 5 thằng mất dạy này nó sẽ tham gia nhiều vào câu chuyện tôi kể với các bạn sau này.

2. Chương 2

Yêu người IQ cao (Phần 2)

Năm thứ nhất đại học, khi mà tất cả sinh viên đều đang ngất ngây trong men say chiến thắng thì việc học hành được xếp xuống thứ yếu. Yêu đương mới là vấn đề tiên quyết cần tuyệt đối chú trọng với những thanh niên FA bấy giờ.

Tôi cũng không phải là ngoại lệ.

Sinh ra và lớn lên ở Nam Định, Đến lớp 9, mấy thằng bạn cùng lớp đã hì hục đạp xe 40km từ thành phố xuống Quất Lâm, bỏ ra 100k để tự nguyện phá đi trinh tiết đời trai. Có chậm lắm thì, đến lớp 12, dưới sự thôi thúc của sinh lý và sự động viên của bạn bè, các cháu cũng cố gắng nhịn ăn sáng mấy tuần để hiến dâng đời trai vào những ki ô t nhộp nhúa đầy “gỗ”.

Tôi không được may mắn như vậy . Mẹ tôi là giáo viên, bố tôi là bộ đội về mất sức, 2 ông bà quản tôi chặt khỉnh khiếp. Đến trốn đi chơi half life còn bị đánh tuốt xác nữa là Quất Lâm. Thế nên, 12 năm học phổ thông, mặc dù “Cô giáo thảo” cũng đã tu luyện được một vài hỏa hầu, cũng trải qua một vài mối tình theo kiểu thích từ xa và yêu đơn phương, nhưng tựu chung tôi vẫn chung thủy với tay phải, chỉ thỉnh thoảng ngoại tình với tay trái mà thôi.

Nhóm 6 thằng bọn tôi, ngoài Tâm già đã có vợ con với thằng Thanh luôn xoen xoét mồm là mỗi đêm ngủ với một đứa con gái ra thì mấy thằng còn lại đều ôm tâm tư hoài bão nhanh chóng kiếm được gấu để vênh vào với đời.

Kỳ lạ là 3 thằng kia đều chung một mục tiêu là cái con bé bị tôi lừa mượn giáo trình. Cũng vì 3 thằng mất dạy đó mà lên lớp tôi chẳng học hành được gì cả. Suốt ngày nghe bọn nó túm tụm nhau lại tìm cách nào tiếp cận được em Thư (Tên con nhỏ bị tôi lừa mượn giáo trình).

Thằng Thành Thối (Hỗn danh là Thôi Chấn Thành) lúc nào cũng lải nhải: “Sao lại có người dễ thương đến thế, mặt sang nhưng vẫn kute, ánh mắt thì lúc nào cũng mơ mộng ...”

Bình triết cũng lim dim mắt: “Mặt đẹp như ngọc, Môi đỏ như thoa son, Trán cao, miệng chúm chím, tựa như cười mà không phải cười, đôi mắt to tròn, không giận mà uy, em Thư sau này sớm muộn cũng sẽ làm đến mẫu nghi thiên hạ. Không lấy được em ấy, tao thề ở vậy suốt đời”

Thằng Đồng nát thì thô tục hơn, nó lè nhè cái giọng say rượu: “Ngực to, mông nở, cái giống này là mần để lảm đấy”

Khen chán thì 3 thằng quay ra cãi nhau đến sùi bọt mép để giành em Thư cho mình. Những lúc như vậy, Tâm già sẽ lại dằng hắng vuốt râu mà tự sướng rằng: “Các chú đừng vì một đứa con gái mà huynh đệ tương tàn, ngày xưa anh cũng vì một đứa con gái mà đánh nhau đến bị đuổi học. Nhưng gái của anh nó đáng đồng tiền bát gạo lắm. Cả cái trường này làm gì có đứa nào ngon bằng gái của anh”.

Lần đầu chúng tôi còn nhao nhao hỏi, gái anh ngon như nào, xinh như nào, giờ ở đâu ... Nhưng sau khi được Tâm già thổ lộ, gái của ông chính là vợ ông ấy bây giờ, xong lại được tận mục sở thị dung nhan thị nữ của vợ ông, chúng tôi đâm ra bớt tin với vị nể ông ấy đi mấy phần.

Cãi nhau thế nhưng rốt cục lại thì cũng chẳng thằng nào dám tiếp cận em Thư cả. Ở em ấy toát ra vẻ gì đó lãnh cảm với băng sương khiến không ai dám lại gần. Cũng bởi thế mà ba thằng bọn nó cùng thống nhất đặt cho em ấy cái nịch nêm là tiểu long nữ. Vâng, tiểu long nữ trong Thần điêu đại hiệp ấy ạ. Mà nếu ẻm là cô cô thì tôi nhường cho 3 thằng đỡ người tranh nhau cái vai Quá cut, chứ tôi thì nhất định làm Doãn Chí Bình thôi.

Mọi chuyện có lẽ sẽ chỉ dừng ở đó, 3 thằng đỡ người kia sẽ mãi mãi tự đứng đái vào chân mình (yêu đơn phương giống như tự đái vào chân mình, người ngoài thì thấy điên, nhưng mình thì thấy ảm, phải cái hơi khai tí thôi - văn của bạn nào trên voz ấy) nếu không có một hôm, Bình triết đến lớp và khoe ầm lên: Tao biết ngay là số trời đã định, cô cô sẽ là của Bình mỗ mà.

Thằng Thành đập bàn quát: Đờ mờ thằng triết đỡ , đêm qua mày quay tay chưa ra hết hay sao mà sáng nay đến lớp vẫn còn tự sướng. Cô cô nào của mày, Người băng thanh ngọc khiết như tiểu long nữ mà vớ phải cái thằng suốt ngày nhai nhải triết học với lý luận như mày chắc cũng phải chui ngược vào cổ mộ mà bể quan luyện ngọc nữ tâm kinh một mình thôi.

Bình triết cười khẩy: Chú không phải cay cú, anh nói để chú biết mà chuẩn bị phong bì mừng cho bọn anh. Hôm qua anh đã bắt chuyện được với cô cô rồi. Không những thế, bọn anh lại gần nhau nữa. Nhất cự ly, nhì tốc độ. Các chú đi bộ, là đã kém anh rồi, giờ anh lại gần cô cô hơn các chú nữa. Thôi, đừng chấp nê nữa, Tình là bể khổ, sớm quay đầu lại đi.

Đồng nát này giờ nằm trong xó quay ra lè nhè: Cái con xe đạp cà tàng của mày thì cũng nhanh hơn bọn tao đi bộ là mấy. Mà em ấy đi LX cơ mà. Đi bộ hay đạp xe thì cũng phọt cứt mới đuổi được em ấy.

Bình triết vẫn cười hèn hèn: Đéo quan trọng, đã có thằng nào trong số bọn mày tiếp cận được cô cô đâu. Trong khi hôm qua tao nói chuyện với em ấy cả tiếng đồng hồ đó.

“Cả tiếng đồng hồ ??” Cả nhóm bọn tôi đồng thanh.

Đu má cái thằng ngẩn ngơ này. Người mà có thể ngồi tiếp chuyện nó được đến 15p khẳng định còn chưa ra đời chứ Ở đó mà 1h. Thằng triết đỡ này nói chuyện được 3 câu thì sẽ có 2 câu là thay đổi chế độ, trong sạch bộ máy cảm quyền, rồi thì diễn biến hoà bình với bạo loạn lật đổ... Đến bố nó ở nhà chắc cũng cho nó ăn tát chứ đừng nói người ngoài.

Thằng triết đỡ vẫn ung dung: “ Bọn mày không tin có thể ra hỏi cô cô, hôm qua tao gặp ẻm ở Hoàng Hoa Thám. Đúng là những nhân cách lớn và những tâm hồn đồng điệu sớm muộn cũng sẽ gặp nhau. Em ấy cũng có tình yêu cây cối và thiên nhiên vĩ đại giống như tao vậy.

Đồng nát lè nhè ngắt lời: Mày thì yêu mông với yêu vú em ấy chứ yêu thiên nhiên cái con c a c (Xin lỗi anh em, nhưng thằng Đồng nát này nói chuyện lúc éo nào cũng như thế này, mình không muốn sửa lại, bởi nó mất đi tính thực tế của câu chuyện).

Triết đỡ vẫn thao thao như ko nghe thấy câu chọc ngoáy của thằng Đồng nát: Cô cô nói với tao là em ấy đang tìm mua mấy cây Quỳnh, cây ở nhà em ấy mới bị chết. Chết mẹ. ...

Nói đến đây thằng triết đỡ văng tục rồi lấy tay bịt mồm, nhưng không kịp nữa rồi, Thằng Thành Thối với Đồng nát nghe đến thế mắt đã sáng lên như sao. Lập tức 2 thằng lao vào đè ngựa Bình triết ra, xong thằng giữ tay, thằng giữ chân tra khảo: Rốt cục lại là hôm qua em ấy đã mua được quỳnh chưa.

Bình triết kêu lên oai oái nhưng vẫn nhất định không nói gì. Đồng nát không chút nể nang, búng liên 3 phát vào thẳng nhỏ của Bình triết làm mặt thẳng này tái dại vì đau. Rốt cục thì Bình triết cũng phải khai là nó đi với em Thư cả buổi chiều nhưng không tìm được cây Quỳnh nào ưng ý.

Đồng nát lúc đó mới chịu buông Bình triết ra, đoạn ngửa mặt lên trời cười ha hả: “Cơ hội đây rồi, thật đúng là trời giúp ta mà ..”

Bình triết lẩm bẩm: “Địt mẹ, bố mày đây chứ trời nào ...”

Thằng Thành Thối lúc đó quay lưng về phía bọn tôi khăng khái nói: “Không biết nắm bắt cơ hội, chỉ là kẻ thất bại” đoạn nó quay ra nói với tôi. “T.A Mày giúp tao chứ”

Quên kể với các bạn là tôi với thằng con ròi này cũng đã có một đoạn nhân duyên không hề đơn giản, nên khi nó nói câu đó, tôi cũng buột lòng phải đáp “Yên tâm đi, nếu cả thế giới quay lưng lại với mày thì bố sẽ chống lưng vào cả thế giới”.

Thằng Thành nghe thế thì lấy làm cảm động mà thốt lên 3 chữ “Hảo huynh đệ”.

Vâng, vậy là cuộc chiến tam quốc để giành vai Quá cưng đang nhận được tình cảm của tiểu long nữ đã bắt đầu như vậy đấy ạ.

3. Chương 3

Yêu người IQ cao (Phần 3)

Lúc nhận lời Thôi Chấn Thành, tôi nghĩ mình chỉ làm chân quân sư quạt mo, đưa phương án, vạch đường lối, còn nó vẫn phải tự bước đi bằng đôi “thôi chấn” của nó chứ. Ai dè, thằng mất dạy vin vào cái tình nghĩa giang hồ mà trước đây nó đã từng giúp tôi mà chỉ thẳng mặt tôi phán một câu xanh rờn: “Sáng mai chú nhớ mang cho anh cây Quỳnh to nhất, đẹp nhất. Thư chắc chắn sẽ đổ rạp dưới chân anh thôi”.

Đù má, chân mày thôi thế, nó đổ rạp xuống xong cũng sẽ cố ngồi dậy vác vú mà chạy thôi con ạ. Nghĩ thế thôi, nhưng nam nhi đại trượng phu, có thù phải báo, có ân phải trả. Vậy nên, mặc dù chả có hứng thú mẹ gì với cô cô nhưng tôi vẫn phải vật óc tính kế kiếm sinh lễ để giúp Thành Thối cụt một tay trở thành Quá nhi.

Việc đầu tiên tôi cũng bắt xe bus lên Hoàng Hoa Thám rồi cuốc bộ suốt dọc phố lọ mọ tìm “Quỳnh”. Đến đây chắc anh em hiểu cái đoạn ơn nghĩa mà Thanh Thối nó ban cho tôi phải lớn đến mức nào rồi đó. Có điều, dù ơn nghĩa có lớn thế nào đi nữa thì cũng phải chào thua cái mức giá cao ngất ngưỡng mà chủ các hàng hoa hét với mỗi cây sắp ra hoa.

4-500k là một thứ gì đó nằm ngoài tầm kiểm soát của thằng sinh viên được bố mẹ trợ cấp cho mỗi tháng 1,2 triệu tiền ăn tiêu như tôi chứ đừng nói đến cái thằng đang phải cày cuốc để nuôi 2 đứa em như Thành Thối.

Thế nên sau cả buổi chiều hành hạ đôi chân, tôi cay đắng nhận ra hộ Thành Thối rằng: Cái thời buổi này, tiền ít đừng đòi hít ... quỳnh thơm. Có điều tôi cũng không muốn mình bị coi là kẻ vong ơn nên vẫn phải nghĩ cách tìm bằng được một cây quỳnh. Sau khi gọi điện hỏi han tứ tung thì rốt cục lại tôi cũng biết được ông bác họ nhà ở bên Long Biên thích chơi cây. Tôi lại bắt xe bus sang nhà ông ấy. Vất vả như này ... không biết thằng Thành thối tán cô cô hay là tôi tán không biết nữa.

Sau khi nghe tôi trình bày hoàn cảnh, ông bác tôi cười nói: Quỳnh thì cháu cần gì mua cả cây, chỉ cần cắm một cái cành xuống là nó tự mọc lên rồi. Thực ra chỉ những bọn chơi cây nửa mùa mới mua cây sắp ra hoa thôi, người thích quỳnh thực sự người ta thích chăm cây từ khi chỉ là một cái cành cắm xuống. Phải chăm sóc từng li từng tí thì khi quỳnh ra hoa mới cảm nhận hết được cảm giác hạnh phúc.

Ông bác tôi thuyết giáo một hồi rồi ngắt một cành quỳnh đưa tôi, đoạn bảo: Ở ngoài hàng người ta không bao giờ bán một cành quỳnh cho cháu cả, vừa mất thể của cây mà giá cả cũng chẳng được là bao. Thương mày lặn lội sang đây bác mới cho đây.

Nghe ông bác luận thuyết một hồi cuối cùng lại đưa cho một cái cành cụt lủn và xơ xác, tôi thất vọng lắm nhưng vẫn cố rặn ra một nụ cười như mếu rồi cảm ơn bác. Chắc nhìn cái mặt thằng chơi cây nửa mùa như tôi ngứa mắt lắm nên ông bác lấy cớ đi có việc rồi đuổi khéo tôi về.

Cầm cái cành cụt lủn trên tay tôi không biết phải khóc hay cười nữa. Chẳng nhẽ sinh lễ ra mắt tiểu long nữ của Thôi Chấn Thành nó lại “hoành tráng” như thế này sao.

Nhưng kệ em, méo mo có hơn không. Tôi cũng đã giúp nó hết sức rồi, còn thành hay bại là ở độ đẹp trai với dẻo mồm của nó thôi.

Nghĩ thế, nhưng để sinh lễ thêm phần trang trọng, trên đường về, tôi ghé qua Hoàng Hoa Thám mua thêm cái chậu đồ đầy cát vào. Xong cầm cành quỳnh lên trên rồi mới mang qua đưa cho Thôi Chấn Thành.

Thằng Thành thói nhìn thấy món sinh lễ của nó thì cảm động đến chảy nước mắt, xong nó mới nhẹ nhàng quay sang tôi cảm ơn: Cái em, đây mà là cây à, đến cỏ lau ở quê tao mà cầm vào nhìn còn đỡ tởm hơn.

Tôi đáp: Đờ mờ, mày muốn cây đẹp thì xì 500k ra đây. Ăn mày đòi xôi gấc. Mà quan trọng ở tấm lòng. Mày cứ mang tặng em ấy cây này là được rồi, 2 thằng kia còn eo có mà tặng đâu.

Thằng Thành thói còn hậm hực với tôi thêm một lúc nữa, nhưng cứ nhắc đến 500k là ku cậu lại nín luôn. Nó đúng là thằng biết điều. Những thằng nghèo thường hay biết điều.

Hôm sau, khi tôi lóc cóc đến trường thì đã thấy mấy thằng kia tụ tập ở góc lớp. Chưa đến nơi đã nghe giọng Bình triết oang oang đây về đắc thắng: Mày gọi đây là cây á Thành thói, mày định mang cái này đi tán em tiểu long nữ của tao á Thành Thối.

Xen vào mỗi cái “Á Thành thói” là điệu cười man dại của Bình triết.

Đến gần hơn một chút tôi mới biết Bình triết nó có lý do để đắc thắng như vậy. Cây của nó mới đúng gọi là cây. Mấy thằng vô học về nghệ thuật như bọn tôi mà nhìn sơ qua cũng thấy cái cây của nó đẹp, có cành có lá đang hoàng, còn có cả một cái nụ chúm chím chuẩn bị nở thành hoa nữa. Đến cái chậu chồng của nó nhìn cũng đẹp và nghệ thuật nữa.

Đặt bên cạnh cây của thằng Bình, cái ngọn cỏ của Thành thói nhìn thật thảm hại. Thảo nào mặt ku cậu đang ngẩn tũn lại. Ngồi cạnh nó là thằng Đồng nát lâu lắm mới ở trong tình trạng tỉnh táo (chắc nó nhịn rượu để đầu tư sinh lễ cưới vợ), Có điều mặt nó lúc này cũng chẳng khác khi say là mấy. Nó cũng vác đến một cây Quỳnh, thật ra nhìn cây Quỳnh của nó còn đỡ hơn ngọn cỏ của Thành thói nhiều, nhưng so với cây của Bình triết thì vẫn là một trời một vực.

Nếu so về chất lượng sinh lễ thì rõ ràng cuộc chiến đã ngã ngũ. Thành Thối với Đồng nát làm sao dám mang hai cái con cóc ghẻ ra so với thiên nga trước mặt em Thư chứ. Vậy là thằng Bình triết bất chiến tự nhiên thành.

Tôi vừa ngồi xuống cạnh Đồng nát để né cái nhìn ảo não và thù hằn của Thành thói thì em Thư bước vào lớp, vẫn kiểu ăn mặc và khuôn mặt kute được nguy trang dưới điệu bộ ngái ngủ và lười nhác nhìn ngứa hết cả mắt. Không biết em ấy có linh cảm được cuộc nội chiến trong nhóm bọn tôi về vấn đề sinh lễ hay không mà sáng nay em đi học sớm thế.

Bình triết thấy thế thì quay ra hớn hờ: 2 thằng bọn mày có muốn tặng thì đem tặng luôn đi, không tí nữa tao tặng xong rồi bọn mày mang ra lại làm trò cười cho em ấy.

Thành thói với Đồng nát im lặng không nói gì, rõ ràng là đã cam chịu thất bại. Thấy thế, Bình triết một lần nữa cười đắc thắng, đoạn khệ nệ ôm chậu quỳnh của nó qua chỗ Thư.

Ngồi xa, bọn tôi cũng chẳng rõ nó tán hươu tán phượng gì với em Thư nữa, nhưng thấy em ấy cũng tiếp chuyện rồi cười với nó nhiều. Xong cũng nhận chậu quỳnh của nó về mặt rạn rõ lắm.

Đồng nát với Thành thói không hện mà cùng lúc thở dài thườn thượt. Vậy là cuộc chiến tưởng như kinh thiên động địa đã kết thúc chóng vánh ngoài dự đoán.

Chuông reo vào lớp, Bình triết vênh vào tiến về chỗ bọn tôi ngồi, xong cả tiết nó ngồi chém gió đến điếc cả tai về việc em Thư cười với nó mấy lần, em Thư thích chậu Quỳnh của nó ra sao ... Rốt cục lại thì thằng khốn nạn cũng phải trả giá, ông Động dạy lý luận cuối cũng cũng đuổi nó ra ngoài, trả lại sự bình yên cho chúng tôi.

Tất nhiên là chỉ tôi với Tâm già và thằng Thanh là cảm thấy thoải mái thôi, còn Đồng Nát và Thành Thối vẫn giữ vẻ mặt thất thần của kẻ chiến bại. Với bọn nó, nếu mà giành được em Thư thì chắc cho bọn nó nghỉ học luôn bọn nó cũng chịu quá.

Thằng Thành thói giận cá chém thớt, suốt 2 tiết cuối cứ ngồi lăm bằm chữ tôi, xong còn đá cái “chậu cấm cành quỳnh” trả lại tôi nữa chứ. Nó cứ làm việc nó không tán được em Thư hoàn toàn do lỗi của tôi không bằng.

Chửi chán, đến hết tiết cuối, nó bắt tôi phải bê cái “chậu cấm cành quỳnh” vứt đi cho nó. Đờ mờ, nếu không phải có một đoạn ơn nghĩa, tôi không bao giờ để nó làm nhục đến mức như thế. Nhưng thôi, tình nghĩa giang hồ nó là một thứ thiêng liêng và cao cả lắm. Bê một chậu cát có cấm cành quỳnh về đâu có ăn nhằm gì.

Vậy nên hết tiết, mấy thằng khốn nạn kia nhanh chân chạy xuống căng tin ăn uống thì tôi phải lếch thếch bê cái chậu cát kia xuống tầng 1. À, không chỉ có tôi, còn có thằng Bình triết nữa, nó cũng đã chạy ra xun xoe bê chậu Quỳnh xuống cho em Thư. Và dù cái chậu của nó to và nặng hơn chậu của tôi nhiều, thì nó vẫn đi phăm phăm với bộ mặt hơn hở.

Còn tôi, với vị thế của đứa đi vứt rác thì chắc chắn là chẳng có hứng thú gì rồi. Khi đang thất thểu lết từng bậc cầu thang một em Thư bước qua tôi rồi quay lại hất hàm chỉ chậu quỳnh hỏi giạt giọng: Ông tha nó đi đâu đấy.

Cái con dở người này, vì nó mà tôi phải tha lỏi chậu cát từ tầng 5 xuống tầng 1 mà giờ nó còn quay ra hỏi lấc cấc vậy. Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng để giữ mối quan hệ tốt đẹp với thằng Bình triết đang há hốc mồm thở hồng hộc ở bên cạnh, tôi vẫn phải trả lời nó, giọng hơi cộc lốc tí: Đi vứt rác.

Nó: Ông định vứt nó thật hả.

Tôi vẫn đáp cụt lủn: Ừ.

Nó trở mặt ngạc nhiên, mà ngạc nhiên cũng phải, chả có thằng dở hơi nào tha chậu cát từ tầng 1 lên tầng 5 xong lại tha từ tầng 5 xuống tầng 1 đi vứt cả.

Hết ngạc nhiên, nó quay ra hỏi: Thôi, ông đừng mang đi vứt nữa, cho tôi đi.

Ồn giời, nghe nó nói thế tôi mừng hết chỗ nói, tự nhiên có đứa tha hộ chậu cát, thật mong còn chả được.

Tôi cố nín cười, tiếp tục cộc lốc: Ừ.

Chỉ chờ có thế, con dở người đưa tay giật cành quỳnh khỏi cái chậu cát rồi quay lưng đi luôn. Để mặc cái thằng tôi đứng chết trân với cái chậu cát. Giờ thì đúng là chậu cát đúng nghĩa rồi.

4. Chương 4

Yêu người IQ cao (phần 4)

Sau hôm đó, Bình triết tiến một bước dài trên con đường trở thành Quá nhi. Lúc đầu ku cậu chỉ đợi lúc nghỉ giải lao giữa các tiết là tót xuống ngồi buồn chuyện chém gió với em Thư. Nhưng sau, thằng con rồi thấy thế là chưa đủ nên nó chống mông vào dư luận, cấp cập ngồi kè kè cả buổi với ẻm luôn.

Mà cái con dở người kia cũng dễ dãi bỏ mợ. Những đứa con gái chính chuyên hoặc giả vờ chính chuyên khác chắc chắn sẽ ngừng nguẩy đuối thẳng cổ thẳng nào lơ xơ ngồi gần trong lớp để còn đường mà mỗi chài câu kéo những thẳng con trai khác. Đàng này cái con tiểu long nữ ngơ ngơ này không những không đuối lại còn tỉnh thoảnh quay sang cười tít mắt với thẳng triết dở kia nữa chứ.

Việc Bình triết tiếp cận với tiểu long nữ một cách dễ dàng như vậy khiến Thành Thối và Đồng nát cay cú ra mặt. Bọn này lúc đầu tìm mọi cách đá đểu, chọc ngoáy, thậm chí còn vận động hành lang để loại Bình Triết ra khỏi đội để chế. Nhưng rốt cục lại cũng éo ăn thua, đội chế có 6 thẳng, giờ loại Bình Triết thì lấy éo đâu ra người mà oánh, làm éo gì có thẳng nào cần 2 được đâu. Hơn nữa, thẳng Bình Triết nó cũng éo cần chế mới chọc gì cả, thẳng triết dở đây bây giờ chỉ cần 2 điều: 1 là đa đảng và 2 là Tiểu long nữ mà thôi.

Riết rồi thì Đồng nát và Thành thối cũng nhận ra bọn nó đã bất lực trong việc giành lại tiểu long nữ về cho mình. 2 thẳng cũng dần cam chịu và đổi mục tiêu sang một số em khác cùng lớp. Cộng thêm việc Tâm già đóng vai trò thuyết khách và hàn gắn vì một đội team để chế đủ người chơi nữa. Cuối cùng thì Đồng nát và Thành thối cũng chấp nhận ký hoà ước và cam kết giải giáp vũ khí. Hoà bình được tạm thời lập lại trên thực tế. Có điều Đồng nát và Thành thối nhất quyết không chịu cùng team với Bình triết nữa. Phải đến một tuần trời đi đánh để chế, 2 thẳng con rồi chỉ chăm chăm chặn dân Bình triết trả hận.

Hoà bình được lập lại cũng có nghĩa là Bình triết có thể thoải mái chia sẻ chuyện tình cảm của nó với em Thư cho cả hội mà ko sợ bị Đồng nát với Thành thối phá đám nữa. Một phần cũng vì bấy giờ 2 thẳng kia đã tìm được cho mình đối tượng mới rồi.

Gì chứ, đã động đến chủ đề gái gú, mà không phải là tình địch thì các bố chém gió ác lắm. Các bố trẻ cứ hễ ngồi với nhau là lấy mông với vú con nhà người ta ra so cứ như là bố nào cũng đã được sờ nắn tận tay rồi vậy. Mà lạ cái, trước đây rõ ràng Thành thối và Đồng nát đều vào hứa khen em Thư mông to ngực to, thế mà giờ quay ngoắt lại phán là thực ra em ấy độn chứ làm éo gì to như thế. Xong quay sang khen em của mình là thân hình cân đối, không cần to lắm làm gì đi lại cho mệt mỏi với bất tiện

Chém gió thì kinh thể chứ có thẳng nào dám lại gần động đến được sợi lông tơ của các em ấy đâu. Thẳng đi được xa nhất là Bình triết thì cũng chỉ ngồi gần nói chuyện suông chứ đã sơ mũi được gì đâu.

20/10 ngày phụ nữ Việt Nam, cơ hội cho các thanh niên đã đến. 3 thẳng con rồi kia, thẳng nào cũng thủ sẵn một bó hoa tính nhân cơ hội này chơi canh bạc được ăn cả ngã về không. 3 cậu đều tặng hoa cho em mình thích kèm theo lời mời đi chơi. Nhưng rốt cục thì cũng chỉ Bình triết được em Thư đồng ý, còn 2 thẳng kia lại một lần nữa ôm hận.

Nhưng thôi không sao, 3 thẳng được 1 là tốt lắm rồi. Phải biết buổi đi chơi đầu tiên vô cùng quan trọng, nó quyết định việc 2 đứa có tiếp tiếp được đến tình yêu hay là quay trở lại làm bạn bè, thậm chí không còn là bạn bè.

Bởi thế, cả nhóm 6 thẳng bọn tôi phải bỏ hết việc, gác lại mọi ân oán cá nhân để xúm vào lo hậu sự cho thẳng triết dở.

Buổi hẹn hò hôm đấy của Bình triết thực sự là một câu chuyện bi hài mà.

Hẹn em Thư 7h tối thì 4h chiều nhóm chúng tôi đã tụ tập tại nhà Thành thối (thẳng này trọ ở Pháo Đài Láng, ngay gần trường nên được chọn làm chỗ tập kết trước khi đi oánh để chế hoặc ăn uống hát hò...). Không khí khẩn trương như chuẩn bị thi học kỳ, Bình triết được anh em tạo điều kiện tốt nhất có thể. Quả quần mồi được Thanh tài trợ (thẳng này đi làm thêm nên kinh tế cũng khá giả, xài toàn đồ hịn), áo sơ mi thì cả bọn thống nhất đầu tư hẳn 1 em Việt Tiến cho nó chất chơi. Dây lưng thì Đồng nát cho mượn. Tôi thì đầu tư cho nó đôi xăng đan 85k mới mua trên Lê Duẩn được vài tuần (Ngày đấy bọn tôi hay gọi đôi này là lóc phệt hay lóc ngược gì đấy, chẳng nhớ nữa).

Quan trọng nhất là phương tiện đi lại, chẳng nhẽ mang tiếng đi chơi với gái mà lại lóc cóc con mini tàu thì bôi bác quá. Khoản này thì Tâm già đứng ra tài trợ. Mặc dù ông cũng hơi ngập ngừng vì thẳng Bình triết chưa có bằng lái nhưng rốt cục lại thì ông ấy cũng quyết đoán giao chìa khoá xe máy con giắc mơ trung hoa cho Bình triết kèm theo một cái võ vai chứa đầy sự động viên và lo lắng.

Giờ G đã điểm, Bình triết bước ra ngoài cửa, chuẩn bị đi thì thẳng Thanh gọi giật giọng: Đờ mờ, mày đi tán gái mà tóc tai như cái con c a c thế kia à.

Lúc đó cả bọn mới để ý đến quả tóc rẽ tre dựng ngược của Bình triết. Quả đúng là không thể mê được. Nhưng mấy thằng nhìn nhau mà không tìm ra được phương án nào khả dĩ.

Cái răng cái tóc là vóc con người, răng thằng này vốn dĩ đã vỡ mà giờ cả tóc cũng dựng ngược lên thế kia thì còn nước nói mẹ gì nữa.

Cuối cùng vẫn là thằng Thanh với nhiều năm kinh nghiệm tình trường tìm ra phương án. Ku cậu chạy ra ngoài một lát rồi mang về mấy gói dầu gội sunsilk. Nó xé ra rồi bôi khan lên đầu thằng Bình triết, đoạn lấy lược chải. Thật kỳ diệu là tóc tai thằng bé gọn gàng đầu vào đó, lại còn bóng bóng như vuốt keo nữa. Nhìn ngon trai hẳn lên.

Ok, vậy là ổn rồi. Bình triết ngấm vuốt trong gương thêm lần cuối rồi ra ngoài dắt con giắc mơ trung hoa lên đường.

Trong lúc đợi Bình triết đi thực hiện sứ mệnh cao cả, bọn tôi xúm lại ngồi chơi tá lả. Đến độ 8h thì trời mưa to. Bọn tôi cũng thấy lo lo cho Bình triết, nhưng đang dở ván bài với lại có lo cũng chả giải quyết được gì nên bọn tôi cũng kệ, quay lại tập trung chơi bài.

Đang háng hái chơi bài thì đến độ 8h30 thấy Bình triết lò dò về. Vừa nhìn thấy nó cả 5 thằng đều lặn ra ôm bụng cười không ngấm được miệng lại. Bình triết đứng ở cửa tay vuốt tóc liên tục vẫn không hết được đám bọt lún phún trắng ở trên đầu. (Đến mãi tận sau này, chuyện của Bình triết vẫn được bọn tôi lôi ra giải trí mỗi khi trà dư hẩu tửu).

5. Chương 5

Yêu người IQ cao (Phần 5)

Hôm đó về, Bình triết chả nói năng gì nhiều, cũng chả kể xem buổi hẹn hò hôm đó ra sao. Nhưng nhìn cái bộ mặt nào tình của bọn nó, chúng tôi hiểu rằng, đường đến trái tim em Thư của nó giờ đây đã xa với với như cái con đường tiến lên đa đảng ở cái xứ này.

Nói về bọn đỡ người ấy nhiều rồi nhỉ, giờ nói về tôi đi.

Trong suốt quãng thời gian mấy thằng con rời kia lao đao trong vòng xoay tình ái, tôi cũng đâu có ngồi yên. Tôi cũng quẩy tung bừng đấy chứ. Có điều tôi quẩy một cách có bài bản và kín đáo hơn bọn nó nhiều.

Lên đại học, tôi ở trọ cùng thằng em họ đảng ngoại hơn tôi 2 tuổi. Họ ngoại tôi là họ Nguyễn Kim. Con trai họ này nổi tiếng ở làng bởi 2 thứ: Bài bạc và sát gái.

Thằng em họ tôi (Tạm gọi là Cương đi, Nguyễn Kim Cương) mang đặc trưng nổi bật của dòng máu nguyên kim.

Bài bạc thì thôi không nói đi vì nó chả liên quan đến câu chuyện này. Chúng ta tập trung vào cái sát gái của nó. Hồi bé mới chỉ nghe đồn thằng ku này nổi tiếng khắp trường cấp 3 vì tán đổ cô giáo chủ nhiệm. Xong khi quyết định để tôi ở trọ cùng nó, bố mẹ tôi đã gọi tôi vào, vô cùng lo lắng mà dặn dò tôi rằng: “con lên trên đấy, ở với thằng Cương, cái gì hay thì con tiếp thu, đừng hùa theo thói hư tật xấu của nó mà hỏng người con ạ.”

Lúc đó tôi tự tin mà cho rằng nửa dòng máu nguyên kim trong tôi là gen lặn rồi, tôi chắc chắn sẽ không bao giờ xã ngã để tai tiếng như 18 năm qua mình đã từng.

Ấy vậy mà lên học được hơn tháng, thấy mấy thằng bạn xoắn hết cả quẩy lên lo tán gái, tôi lại thâm hi vọng nửa dòng máu nguyên kim nhanh nhanh mà thành gen trội đi để tôi kiếm được gấu mà vênh váo với đời. Nhưng thật đau xót là nửa cái dòng máu đấy nó lặn mất tiêu rồi thì phải, suốt mấy tháng trời tôi chả bắt được con cá nào cả, cá sấu cũng không, tuyệt nhiên không.

Ngược lại, thằng Cương không hiểu nó dùng bùa ngải gì mà tôi lên đây khoảng 2 tháng mà tuần nào cũng thấy nó dẫn về một em mới, trẻ có già có, xinh có xấu có, béo có gầy có. Mà em nào cũng quyến nó như thể xa nó một giây thôi là tận cmn thể ấy. Chỉ khổ cho thằng FA như tôi, đêm nào cũng phải đeo tai nghe để hạn chế âm thanh lạ phát ra từ phòng nó.

Với những thể hiện như thế, tôi không thể không tin rằng thằng Cương là bậc đại sư trong đạo tán gái. Nó đã ở một cảnh giới xuất thần nhập hoá mất rồi. Vậy nên nếu tôi quyết định tầm sư học đạo, thì không sư nào thích hợp hơn là thằng ku kim cương này cả.

Không khó khăn như tôi tưởng, vừa nghe tôi đặt vấn đề xin học cách tán gái, thằng Cương nói luôn:

“Trường gì chứ anh em trong nhà, anh có khó khăn gì em sẽ giúp ngay. Bí kíp tán gái thì nhiều mà thiên biến vạn hoá, không phải ngày một ngày hai mà em có thể truyền thụ hết được cho anh.

Tổng quan thì gồm có 3 bộ.

Bộ 1 là siêu cấp bí kíp, Không thể luyện được chỉ có thể nói là khả ngộ bất khả cầu.

Bộ 2 là trung cấp bí kíp. Tốn rất nhiều thời gian và cả may mắn mới có thể luyện thành nhưng một khi đã luyện thành thì độc cô cầu bại, bách chiến bách thắng.

Bộ 3 là hạ cấp bí kíp. Dễ học, dễ áp dụng nhưng phải tuỷ từng loại đối tượng và không chắc thắng 100% anh muốn học bộ nào. “

Tôi đáp: thì ông phải nói cụ thể từng bộ thì tôi mới biết mà chọn được chứ. Bộ 1 là như nào.

Cương nói: Tinh hoa ở trong bộ 1 gói gọn trong 3 từ:

1 là đẹp trai, 2 là đẹp trai, và 3 cũng là đẹp trai. Một khi anh đã đẹp trai thì éo cần làm gì gái nó cũng đổ. Có điều cái này là do bẩm sinh, không thể cưỡng cầu được. Ví như anh, cha mẹ sinh ra đã gầy gò ốm yếu, mặt quắt tai dơi, mắt hí mũi to. Chắc chắn là muôn đời không bao giờ luyện được.

Tôi tiu nghỉu hỏi tiếp: Vậy còn bộ 2.

Cương nói: Bộ 2 cũng chỉ gói gọn trong 3 từ:

1 là giàu, 2 là giàu và 3 cũng là giàu. Bộ này có một số trường hợp giống bộ 1, đó là những thằng sinh ra đã giàu. Và bọn này thì cũng éo cần làm gì gái nó cũng đổ.

Nhưng bản chất thì 90% người sinh ra trên thế giới này đều không giàu. Thế nên để luyện được bộ này cần thiết phải rèn luyện tu trí lăm ă. Nhanh thì 20 năm, lâu thì 40 năm sẽ giàu. Lúc đó cũng sẽ đạt được trình độ nhất hô bách ứng, gái xếp hàng theo không xuể. Tỷ như anh bây giờ mới bắt đầu luyện, em xét tư chất và điều kiện căn bản: mẹ giáo viên bố bộ đội của anh nếu giả sử anh có max may mắn thì ước chừng xấp xỉ 70 tuổi sẽ thành tài. Lúc đó mới có thể thoả thuê vui đùa trăng gió.

Tôi giật bản mình quát: Chú Diên à, đến lúc đó có đưa An gie la giơ li e đến trước mặt anh cũng gác kiếm quy hàng thôi.

Cương cười đáp: Nãy giờ trêu anh thôi, thật ra tán gái cũng không có gì quá khó. bộ 3 mà em nói thực ra cũng rất đơn giản. Anh nhớ cho rằng: Muốn tán được gái có 2 việc phải làm và 2 việc nhất quyết không được làm.

2 việc cần phải làm là:

Tạo được ấn tượng tốt đẹp ban đầu.

Quan tâm chân thành

2 việc nhất quyết không được làm là:

Không bao giờ được tỏ tình

Luôn giữ mình nằm ngoài tầm kiểm soát của nó.

Nói đoạn nó giải thích chi ly từng việc một cho tôi. Đoạn này tôi xin lược bớt không nói rõ ở đây. Truyện này ngày càng có nhiều anh em đồng nghiệp và cả bạn gái vào đọc rồi. Nói ra hết sợ lộ bài, không tán gái được tiếp. Anh em thông cảm.

Sau khi truyền khẩu quyết, thằng Cương còn dạy tôi thực hành bằng cách dẫn tôi đi xem nó tán gái trực tiếp cũng như cho tôi xem nó tán gái qua yahoo chat. Quả thực là mở mang tầm mắt mà.

Sau 1 tuần tu luyện, tôi quyết định xuất sơn.

6. Chương 6

Yêu người IQ cao (Phần 6)

Nhí nhố thế đủ rồi, giờ kể vào chính chuyện vậy.

Sau 1 tuần được kù Cương kèm cặp, mình cũng đã tương đối nhuần nhuyễn bí kíp tán gái. Trước khi để mình xuất sơn, Cương với bạn gái nó (gọi là bạn gái chính thức vì chị này hay đến nhà mình nhất) dành nguyên một buổi dẫn mình đi mua đồ, thay đổi hoàn toàn cách ăn mặc và hình thức bên ngoài nhằm đáp ứng cơ bản việc đầu tiên cần làm (Tạo ấn tượng tốt đẹp ban đầu)

Đôi giày thể thao to tổ bố được thay bằng đôi xăng đan lóc phết gọn gàng (đôi mà cho Bình triết mượn ở trên ấy).

Quần âu ống vẩy được thay bằng quần jean ống đứng.

Áo sơ mi viết tiến được thay bằng áo phông cổ bẻ hoặc áo sơ mi sờ lim phít.

Cái cặp lãnh tụ được thay bằng cặp chéo.

Đầu bỗ đần trường được cắt ngắn mái lệch .

Túm lại, khi tôi đến trường hôm sau thì mấy thằng kia mắt tròn mắt dẹt xờ đầu xờ tay xem tôi có bị ốm không.

Chỉ riêng ông Tâm nhìn tôi cười cười đoạn buông một câu: Bình mới rượu cũ.

Ờờ mờ, Cũ là cũ thế nào, rượu của tôi mới hoàn toàn, mà chắc chắn là rượu nặng luôn chứ ko phải mấy loại cuốc lủi vớ vẩn đâu.

Tất nhiên, có ăn, có học có hơn, tôi nhanh chóng chứng minh rằng, rượu của tôi đã mới hoàn toàn. Chỉ chưa đầy một tuần áp dụng tuyệt kỹ, tôi đã rủ được em ở xóm trọ của thằng Thành thối đi chơi. Em này tên Linh, vì là em đầu tiên tôi tán được sau khi xuất sơn nên tôi nhớ rõ lắm, em ấy học học viện ngoại giao, không đến mức quá xinh, nhưng cũng ưa nhìn đặc biệt không quên được đôi mắt ướt ướt hay đọng đưa. Em này Đồng nát cũng đã tán một thời gian nhưng không đổ. Ấy vậy mà tôi chỉ mất có một tuần để rủ được em ấy đi chơi. Dòng máu nguyên kim đã bắt đầu chảy rồi.

Đến lần đi chơi thứ hai tôi đã cầm được tay em ấy, nhưng tuyệt nhiên không nói yêu đương, thương mến gì cả. Chỉ cầm tay và ... ôm hôn thôi. (Áp dụng nhuần nhuyễn việc không được làm thứ nhất: Không tỏ tình). Đến độ đến lúc đi về con bé quay qua hỏi tôi: “Chúng mình là gì của nhau hả cậu”. Tôi chỉ nắm tay em ấy chặt hơn và cười không nói gì. (Kiểu gì đoạn này cũng bị một số anh chị em ném gạch cho coi :().

Tuy nhiên, chuyện với em Linh cũng không kéo dài được lâu, do một biến cố phát sinh, tôi xin lược kể như này ạ:

Như anh em đã biết, ở cái đất Hà Nội chật chội này, sinh viên yêu nhau biết đi đâu. Phòng trọ thì lúc nhúc bạn bè, Ra ngoài đường thì đồ tìm được chỗ nào không có người, nhà nghỉ thì chưa dám vào mà cũng ế đủ tiền để mà vào. Rốt cục lại thì cũng chỉ còn cách kéo nhau ra công viên.

Tiên sư mấy bọn nhà báo đi rình mò chụp trộm ở vườn bách thảo, vườn thú thủ lệ, công viên thống nhất ... xong về giật title câu view như kiểu xã hội suy đồi, đạo đức tha hoá Đờ mờ, thế theo bọn mày, sinh viên yêu nhau mà muốn âu yếm thì đi đâu, đi đâu...

Xin lỗi bà con, tôi xả xì trét tí.

Trở lại câu chuyện, đợt đó như bao nhiêu cặp đôi khác tôi với Linh cũng chỉ còn cách dắt nhau ra công viên để bày tỏ tình cảm mà thôi. Với 1 thằng sinh viên 18 năm chưa dám cầm tay con gái như tôi thì chỉ mới cầm tay và hôn nhẹ thôi đã lên đỉnh cmnr. Đàng này em Linh lại còn có vẻ từng trải nữa, em ấy hôn xong đã lười các kiểu... khiến tôi như ở trên mây vậy. Có điều chỉ khổ thằng nhỏ thôi. Các đồng chí cứ tưởng tượng, buổi chiều vào vườn bách thảo từ 1h đến 5 h về. Việc duy nhất mà chúng tôi làm là ôm hôn nhau (chỉ ôm hôn thôi nhé tuyệt đối ko đi xa hơn, hoặc lúc đó tôi vẫn quá nhút nên chưa dám đi xa hơn). Thế nên thằng nhỏ của tôi luôn ở trong tình trạng 12h, thỉnh thoảng xuống được 7-8 h xong lại 12h. Lúc ngồi ở đó thì cũng ko nghĩ nhiều đâu. Nhưng tối về vạch ra đi đâu thấy thằng nhỏ sun lại còn một mẩu và bọt bọt. Thực sự cũng hơi lo.

Lại dài dòng rồi, giờ kể đến đoạn máu chốt nhé.

Thằng sinh viên nào mới dính hơi gái chắc cũng sẽ giống tôi, đợt đó tôi bị nghiện gặp Linh, buổi chiều gặp chưa đủ, tôi còn tìm mọi cách để gặp tôi.

Buổi tối, thỉnh thoảng ku Cương sẽ ở nhà và cho tôi mượn xe - em future 1 huyền cmn thoại. Và tôi sẽ qua đón Linh đi lang thang, mà thực ra chủ yếu là tìm chỗ tối để ôm ấp (có bệnh hoạn lắm ko nhỉ).

Đợt đó khu Mỹ Đình còn hoang vu lắm, cái đường nối từ đường Lê Đức Thọ ra đến Đại lộ Thăng Long bây giờ vẫn còn vắng người, tôi hay chở Linh ra đó ngồi tâm sự. Và thường sẽ tâm sự chủ yếu bằng tay và môi thôi.

À quên, khoe với anh em là hồi đó tôi có con điện thoại Nokia 7610 kinh cmn điển. Đợt đó đồ đại học gom góp tiền họ hàng cho mới mua được. Quý như quý vàng. Trông nghèo nghèo thế thôi chứ hồi đó con điện thoại của tôi cũng phải đứng top 5 trong lớp về độ sang choảnh đó, thua em N73 với em W800i thôi.

Trở lại câu chuyện, Hôm đó, như thường lệ bọn tôi lại “tâm sự” và thường thì tôi rút điện thoại ra vút ở vệ cỏ bên cạnh phần là nghe nhạc, phần là để nó khỏi vướng vì em Linh sẽ ngồi lên đùi tôi mà.

Đang say sưa men yêu đương thì tôi giật mình khi có người đứng bên cạnh, giờ tôi nghĩ lại vẫn còn thấy tởm vì cái thằng mất dạy đó đang lôi cái của quý ra nhìn chúng tôi và thẩm du. Em Linh rú lên rồi rúc vào lòng tôi. Tôi cũng éo đủ can đảm để nhìn cái của nọ của nó nên cũng phải quay mặt đi. Được một lúc chắc thằng bệnh hoạn đấy nó cũng xuất ra xong nên chuẩn luôn rồi. Tôi với Linh mới dần bình tĩnh lại. Đang xem có tìm lại được cảm hứng không thì có một thằng cha phóng xe máy lại nói: 2 em xem lại xem có bị mất gì không. anh vừa thấy có thằng đứng đấy nhét cái gì ở gần chỗ bọn em xong lên xe phóng mất đấy.

Nghe đến đây tôi mới tỉnh cả người, cúi xuống tìm điện thoại thì nó biến mất cmnr. Nhớ lại lúc đó hoang mang tôi còn nghi chính thằng cha kia lấy nữa chứ . Nhưng rút cục lại mất thì vẫn hoàn mất.

Tôi tiu nghỉu nhưng vẫn cố gượng cười đưa Linh về.

Trên đường về nhà, phần hoang mang vì mất điện thoại, phần vì đường trơn và tay lái không vững, tôi bóp phanh trước nên xòe một đoạn dài ngay đoạn đường Láng. May mắn là cũng chỉ xước xước xướt xướt. Mấy bác đi đường chạy lại hỏi han các kiểu, xong tôi cảm ơn rồi lên xe đi tiếp. Thế éo nào đi một đoạn nữa, lại bóp phanh trước. Lần này xe dè một đoạn dài, tôi không kịp nhảy ra khỏi xe nên cũng bị kéo lê theo, rách cmn quả quần mới mới mua, xe cũng nát cả. Túm lại lúc đó chẳng nhớ gì nữa, không hiểu vì sao cuối cùng cũng lết được về đến nhà. Ku Cương thấy tôi ngã vậy thì đưa tôi đi bệnh viện băng bó. Xong thì tôi phải nghỉ học nằm nhà mất 1 tuần liền. Và bất ngờ là ngoài hội 6 thằng hay chơi đến thăm tôi thì ... chiều hôm thứ 3 nằm ở nhà, Nhỏ Thư lò dò đến thăm tôi.

7. Chương 7

Yêu người IQ cao (Phần 7)

Thời điểm đó mới vào năm học được khoảng 2 tháng, ngoại trừ nhóm 6 thằng, trên lớp tôi cũng không chơi với ai cả. Việc tôi nghỉ học nằm nhà chắc cũng chỉ có 5 thằng kia với ông lớp trưởng biết mà thôi. Mà lên đại học thì việc có đứm nghỉ học 1 tuần thậm chí 1 tháng trời là điều hết sức bình thường. Bởi vậy, việc Thư đến thăm tôi là hết sức bất ngờ. Không những vậy, giữa tôi với nó còn có mối thù bất cộng đái thiên khi tôi lừa nó đầu năm vụ mượn sách sau đó nó trả đũa bằng việc giật cành Quỳnh và bắt tôi bê chậu cát từ tầng 5 xuống. Không biết anh em ở ngoài sáng mắt như nào chứ thời điểm đó tôi thấy việc nó đến thăm là hết sức kỳ lạ.

Tôi với Cương thuê trọ tại một căn hộ tập thể khu Trung Liet, xét về mặt bằng chung sinh viên lên trọ học đại học thì nó cũng tương đối đàng hoàng, mỗi đứa có 1 phòng riêng, có, bếp riêng và còn có cả 1 phòng nhỏ nhỏ để tiếp khách nữa. (Thật ra thì gia đình Ku Cương có điều kiện mới thuê được căn tập thể đấy chứ hoàn cảnh bố bộ đội, mẹ giáo viên như tôi thì cũng khó).

Nhưng đây là so với mặt bằng chung của sinh viên thôi, chứ với những gia đình có điều kiện như gia đình nhỏ Thư này chẳng hạn thì chỗ tôi ở cũng chỉ dừng ở cấp ổ chuột chứ không hơn được. Nói thế để thấy khi Thấy Thư ở cửa, tôi thấy ngại vô cùng. Nhưng chả nhẽ lại đuổi nó về, thế tôi buộc lòng phải mời nó vào nhà.

Cái con ngẩn ngơ lại còn chả ý tứ gì, vừa đi vừa ngó nghiêng khắp nhà như kiểu tìm xem có con chuột nào chạy qua không để khẳng định nhà tôi đúng là khu ổ chuột như suy nghĩ của nó.

Vì chả có hứng thú gì với nó, nên thái độ của tôi cũng rất lạnh nhạt, tôi để nó ngồi ở ghế, rót nước lọc mời nó rồi ngồi im nhìn nó uống nước.

Con nhỏ mặt cũng tương đối dày, nó thản nhiên uống nước xong cũng im lặng nhìn tôi chòng chọc, không khi trong phòng kỳ cục như chính cái việc nó đến thăm tôi. Cuối cùng tôi cũng phải chịu thua nó mà phá vỡ sự im lặng trước: Sao cậu biết nhà tôi.

Nó thản nhiên: Hỏi Bình triết.

Tôi cũng không ngạc nhiên vì việc này lắm hỏi tiếp: Sao tự nhiên nó lại nói tôi bị ngã xe cho cậu biết nhỉ.

Nó vẫn đáp cụt lủn: Tôi hỏi trước thôi.

Lần này tôi hơi ngạc nhiên: Cậu quan tâm đến tôi thế sao, cả lớp có ai biết việc này đâu.

Nó cười (thực ra lúc nó cười nhìn cũng dễ thương đấy chứ): Tôi chỉ muốn Giữ bạn ở gần.

Tôi ngắt lời : Ai là bạn của cậu ?

Nó vẫn cười: Và giữ kẻ thù ở gần hơn nữa. Ai là bạn của cậu ?

Nó nhại lại câu của tôi làm tôi cũng bật cười, không khí bớt căng thẳng đi một chút.

Nó nói tiếp: ăn oán phân minh, ái tình dứt khoát.

Đoạn nó lục ví đưa tôi chiếc N7610 nói: Trả công ông vì lặn lội sang tận Long Biên để tìm vác cành quỳnh về cho tôi.

Con nhỏ này làm tôi bất ngờ há hốc cả mồm, tại sao nó biết cành quỳnh đó tôi sang Long Biên lấy về, chuyện này đến Thành thói tôi còn không nói mà. Mà chỉ vì cành quỳnh đó, mà nó mua điện thoại mới cho tôi sao. Đại gia vãi.

Lúc đó nhìn mặt tôi chắc thộn lắm nên nó lại tùm tùm cười nói: Đây là ân, còn oán thì ông yên tâm là tôi sẽ trả ông đầy đủ. Cũng không kém phần long trọng đâu.

Vẫn chưa hết ngạc nhiên, tôi hỏi lại: Sao cậu biết tôi lấy cành quỳnh đó bên Long Biên, mà chiếc điện thoại này quá mắc tiền, tôi chả thấy có lý do nào để nhận nó cả.

Nó cười đáp: Những việc ông thấy mù mờ thì vốn dĩ nó rất rõ ràng, một lúc nào đó ông sẽ biết. Còn tôi không đỡ hơi đi mua điện thoại mới cho ông đâu. Ông xem lại đi.

Nó nói thế, tôi cũng thấy nghi nghi, cầm điện thoại lên xem. Không thể tin được, nó chính là cái điện thoại tôi bị thằng bệnh hoạn lấy mất. Lúc đó đầu óc tôi như bị sương mù che phủ vậy. Tại sao lại có chuyện kỳ lạ đến vậy. Hoang mang, tôi còn nghĩ chính nhờ Thư này là người lấy điện thoại của tôi nữa chứ.

Phải mất một lúc lâu tôi mới ngậm miệng lại được, và lắp bắp hỏi nó: Sao .. sao cậu lại tìm lại được.

Nó nhìn tôi với ánh mắt thích thú đáp: Tôi đã nói là mọi việc ông thấy mờ mờ không có nghĩa là người khác cũng thấy thế. Tóm lại là ông có nhận lại điện thoại không.

Tôi ngồi thừ ra một lúc rồi đáp: Coi như tôi nợ cậu một lần. Có cơ hội tôi sẽ trả.

Nó vẫn cười cười không nói gì, xong đứng dậy đi về, để mặc tôi ngồi thất thần ở đó. Trước khi đi ra khỏi cửa nó quay lại chốt: Nợ tôi, cả đời này chắc cậu cũng không trả được đâu.

Nói đoạn, quay lưng đi luôn.

8. Chương 8

Yêu người IQ cao (Phần 8)

Thư vừa ra khỏi nhà thì tôi cũng vội lết ra đầu ngõ mua cái sim (sim trong điện thoại chắc bị thằng bệnh hoạn bẻ cmnr), xong tôi gọi ngay cho Bình triết để xem nó nói gì với Thư.

Thằng triết dở nghe tôi nói em Thư đến thăm thì cũng ngạc nhiên, lúc đầu thằng con rồi nói nó chỉ bảo tôi bị ngã xe với mất điện thoại thôi. Đến một hồi tôi hỏi vặn nó mới thừa nhận là vì em Thư hồi kỹ quá nên nó khai luôn cả chuyện tôi đi chơi với Linh xong mất điện thoại ở đâu, trong trường hợp như nào nữa.

Gọi cho thằng triết dở xong tôi ngồi nghĩ lại thì thấy du Thư có biết việc tôi mất điện thoại như thế nào đi nữa cũng đâu cách nào mà tìm lại được điện thoại nhanh như vậy. Lại còn chuyện nó biết tôi sang Long Biên lấy Quỳnh nữa. Kỳ lạ vl.

Sau đó mấy ngày trời, tôi chỉ ong ong trong đầu nghĩ về chuyện này, Thư làm tôi tò mò và khó hiểu đến phát điên. Mà sau hôm đó nó cũng bật tầm luôn, không đến thăm tôi thêm lần nào nữa để mà khai thác thông tin. Mà đen cho tôi là Linh tự nhiên cũng cắt đứt liên lạc luôn. Không hiểu là cái hôm mất điện thoại tôi có làm gì thất thố hay do âm ảnh bởi cái của nợ của thằng bệnh hoạn mà em ấy lại phũ phàng đến vậy.

Tôi nằm nhà an dưỡng khoảng 1 tuần thì cũng vừa lúc bọn tôi được nghỉ ôn thi hết kỳ nên tôi cũng không có cơ hội tìm gặp Thư mà giải đáp nghi vấn nữa. Dem chuyện này ra trao đổi với cả nhóm thì thằng nào thằng nấy cũng mắt tròn mắt dẹt, xong thì nhau đưa ra giả thuyết, rằng thì là Thư tìm mua lại được điện thoại ở ngoài hàng cầm đồ, hay Thư gọi vào số tôi xin chuộc điện thoại, hay Thu có ông chú làm ở Viettel tra được vị trí sim thất lạc... Nhưng toàn bộ giả thuyết của bọn nó đều hổng lỗ chỗ, chả có cái nào là có cơ sở cả. Riêng việc Thư biết tôi lấy được Quỳnh ở bên Long Biên thì tôi giấu không nói cho bọn nó biết. Một phần vì tôi không muốn Thành thói biết tôi đi xin cái cảnh quỳnh đó, một phần vì ... đơn giản vì tôi thấy không muốn. Thế thôi.

Chúng tôi cũng chẳng có nhiều thời gian mà tranh cãi thêm về chuyện đó. Cả năm chơi dài nên đến kỳ thi bọn tôi lại phải đâm đầu vào học. Sinh viên mà, làm gì có khái niệm ôn thi, chỉ là học thi thôi. Hầu hết thời gian đó bọn tôi đóng quân ở tầng 2 căng tin trường (hồi bọn tôi học thì đây vẫn còn là phòng tự học, giờ nó được cải tạo thành cái gì không biết nữa) đến tối mệt thì về nhà Thành Thối ăn ngủ bầy đàn. Thật ra trong suốt 4 năm học đại học, những khoảng thời gian ôn thi như này bọn tôi mới thấy mình sống có chút giá trị.

Ngoài lẽ tí thôi, chứ 1 tháng thi cử cũng không có nhiều chuyện để kể cho anh em. Chỉ có 2 việc làm tôi nhớ.

Thứ nhất là điểm thi. Trường luật thi đầu vào bằng cả 3 khối. A,D, C. Khối A và D điểm đầu vào cũng thường thôi, chỉ tầm 18-20 đ. Có khối C là điểm luôn cao chót vót, tầm 23-24. Vậy nhưng vào học thì lại khác.

Hầu hết mọi người đều nghĩ rằng học luật là phải học thuộc nhiều nên khối C vào học sẽ có nhiều lợi thế. Sự thực thì không phải thế, nói các bạn khối C đừng buồn, theo như tôi thấy thì hầu hết những đứa học nổi bật lại toàn là khối A và khối D. Bởi lẽ học luật chủ yếu là học cách tư duy và logic. Những đứa bạn C học chăm chỉ cả năm, học thuộc luật lầu lầu nhưng đến khi thi điểm lại kém mấy đứa bạn A, bạn D chơi cả năm chỉ cầm sách học trước khi thi có 3 ngày.

Rộng rãi một tí để khoe là 6 thằng bạn tôi đều học bạn A, đều mải chơi, nhưng chỉ cần một thành chuyên cần học thi thì điểm chúng tôi đều khá cả, nhất là mấy môn văn đáp. Thế nên mỗi khi biết điểm thi, chúng tôi lại nhìn nhau tự mãn và vênh váo lắm.

Sinh viên mà, ngoài lúc chơi ra thì điểm thi là thứ mà mọi thằng đều nhìn vào để mà đánh giá nhau.

Có một điều mà bạn tôi không thể ngờ đến là cái Thư, cái đứa mà chả mấy khi có mặt trên lớp, mà có lên lớp thì cũng chỉ đeo tai nghe và ngủ lại toàn có điểm cao nhất lớp.

Đến như môn Triết, môn mà thằng Bình luôn tin rằng nó mà thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất thì đến khi thi Bình Triết cũng chỉ được 8 điểm. Trong khi em Thư vào bàn cô Thuý (trưởng bộ môn thời điểm đó thì phải, cái này không nhớ rõ lắm, cần phải check lại) lại được đến 9,5.

Không chỉ nhóm tôi mà cả khoa đều bất ngờ. Nghe các anh chị khoá trước đồn rằng: Trường Luật trước giờ có 3 người được 9,5 triết thì 1 người đã vào trâu quỳ gối, 1 người thì vẫn hay lang thang trên đường Phan Đình Phùng tay nhặt lá chân đá ống bơ, và một người là cô Thuý, trưởng bộ môn Triết lúc bấy giờ.

Xong sau có đứa điều tra phát hiện ra được rằng thì là bố mẹ Thư đều là thẩm phán có tiếng thì mọi người đều cho là điểm của em Thư là điểm quan hệ.

Chuyện thứ hai trong thời gian này cũng đáng để nhắc đến em Thư.

Hôm đó, thi môn cuối cùng, môn Tâm lý học. Môn này thi cách môn trước có 1 ngày nên tôi không ôn hết được, nhưng được cái vào phòng thì gặp bàn cô giáo hỏi thi hiền hiền nhắm mắt nhắm mũi chém gió ầm ầm, nên cô giáo cũng có cảm tình. Xong đến lúc cho điểm, cô bảo cô phân vân giữa 5 và 6, cô hỏi thêm một câu nữa nếu tôi trả lời được thì cô cho 6.

Tôi vẫn nhớ Câu hỏi là: Theo em, yếu tố nào quyết định đến tính cách của con người.

Lúc đó, tôi nghĩ đáp án là hoàn cảnh sống, nhưng không chắc chắn lắm. Thấy tôi ngồi đắn mặt ra, cô giáo nhắc: Em có trả lời được không, hay lấy 5 điểm thôi nhé.

Tôi đang định trả lời thì nghe giọng từ đằng sau nhắc lên: Giáo dục.

Tôi quay xuống thì chỉ thấy cái Thư đang ngồi mặt lạnh te, chắc là nó nhắc tôi rồi.

Lúc đó tôi tự tin về mình lắm, hơn nữa thì đang mặc định trong đầu là Thư nó còn thù mình vụ lừa mượn sách, nên tôi không tin, mà quyết định chọn đáp án là Hoàn cảnh sống.

Cô giáo nghe xong cười: Bảo không có ai nhắc đã đành, đây có người nhắc mà vẫn trả lời sai. Tôi phải xem lại kiến thức của em thôi.

Xong thì cô không những không cho 6 mà còn cho tôi 4 điểm đồng nghĩa với việc tôi phải thi lại luôn.

Hồi đó trẻ con hiếu thắng, bị thi lại, tôi tự nhiên quay ra thù Thư, nếu nó không nhắc thì dù có trả lời sai tôi vẫn được 5 điểm mà. Chỉ vì nó mà tôi phải thi lại môn đầu tiên trong đời sinh viên của mình. Tôi quên bém mắt việc nó tìm lại điện thoại cho tôi mà chỉ chăm chăm nghĩ đến việc báo thù.

Ngẫm lại thấy mình đúng là kẻ vong ân bội nghĩa mà.

9. Chương 9

Yêu người IQ cao (Phần 9).

Sau vụ tâm lý học, tôi nung nấu ý định trả thù, nhưng do đó là môn thi cuối cùng, thi xong cả bọn xách vali về quê ăn tết luôn nên tôi chưa kịp vạch ra mưu hèn kế bẩn thì bánh trứng nó đã làm phai nhạt ý chí báo thù mất rồi.

Tết ra, khó tôi lại xuống Hà Tây tập quân sự luôn. Đây là quãng thời gian đáng nhớ nhất trong quãng đời sinh viên của tôi.

Nơi chúng tôi học quân sự là trường đại học thể dục thể thao Hà Tây, cách Hà Nội khoảng 40p đi xe bus. Xuống đến nơi chúng tôi bị phân vào từng khu, từng phòng. Con trai riêng, con gái riêng.

Con gái thì được ưu ái ở nhà tầng, có nhà vệ sinh khép kín. Con trai thì bị phân ở trong dãy nhà cấp 4 sập xệ. Khu vệ sinh tách biệt, phải băng qua mấy dãy nhà mới đến và lúc nào cũng được khoá kỹ còng, đề phòng người ngoài vào đi nhờ. Chia khoá thì mỗi tiểu đội được giữ một cái. Đồng chí nào muốn đi thì phải ra mượn của anh tiểu đội trưởng.

Khu con trai cũng không có phòng tắm, phòng đánh răng rửa mặt, tất cả tập trung ở một bể nước duy nhất.

Miêu tả sơ qua tí cho anh em khoá sau được biết. Không biết đến khoá của các đồng chí mấy cái này đã được cải thiện chưa. Chữ đợt bọn tôi học, chính vì mấy chuyện này mà bao nhiêu chuyện bi hài xảy ra.

Tỷ như việc, nửa đêm buồn đái mà không tìm được hoặc ngại đi tìm đồng chí tiểu đội trưởng mà nhiều chú ra đứng đái bậy ở góc cây, rồi bị đội đi tuần bắt được đem bêu trước toàn trường. Cá biệt như thằng Bình triết còn sợ ma, nửa đêm không dám ra ngoài, nó lura lúc cả phòng ngủ hết xong đứng ở góc phòng tương luôn một bãi. Sáng dậy khai mù cả phòng lên.

Cũng tại cái đợt tập quân sự đấy mà thằng Đồng nát bị cả lớp tôi chuyển sang gọi thành Đồng dâm. Số là thằng này hay sang phòng con gái đi nhờ vệ sinh. Vài lần đầu thì là đi đái nhờ thôi, xong dần dà quen mui, cậu lẩn sang cả đi ỉa nhờ nữa. Lúc đầu bọn con gái nó còn nhịn, xong có lần Đồng nát ngồi trong đấy đến nửa tiếng đồng hồ mới chịu ra. Lúc nó về thì em Thủy top (đặt ăn theo hot girl thủy top thần tượng của anh em lúc bấy giờ, mà em thủy này vòng 1 cũng to nữa, hình như đứa nào tên thủy vòng 1 cũng múp múp thì phải) phát hiện ra áo lót của mình có chất trắng nhầy nhầy. Hoá ra thằng con rồi bí bách vào đó lấy áo em Thủy ra thấm đù luôn. Mà do có mỗi mình nó vào đi vệ sinh nhờ nên bọn con gái phát hiện ra ngay. Thế là nó chết cái tên Đồng dâm, và hết 4 năm đại học éo có đứa con gái nào dám dây vào nó nữa.

Rồi thì việc có 2 thằng con trai lớp kinh tế vào tắm chung phòng xong bị phát hiện đang abc.. xyz ... (chúng tôi phải ra ngoài thuê dịch vụ tắm nóng lạnh 5k 1 lượt) kéo theo cả một trào lưu tắm chung theo một lúc bấy giờ.

Lan man tí mua vui cho anh em thôi, quay trở lại nội dung chính của câu truyện. Thời gian tập quân sự cũng là thời điểm vàng để các đồng chí cặp đôi. Các anh chị em tìm mọi cách để thể hiện mình nhằm gây sự chú ý với đối tượng khác giới. Kiểu như anh em cứ lura lúc chị em vắt quần áo đi tắm là vắt đàn ra ngồi gậy hoặc như chị em cứ lura lúc anh em vắt đàn ra gậy là lại vắt quần áo đi tắm ấy. Hết sức tinh tế mà không kém phần phô trương.

Về phần tôi, từ cái đợt “bị” em Thư cho thi lại, tôi bắt đầu để ý ẻm hơn, mục đích là tìm cách báo thù. Bởi thế cứ chiều chiều là tôi lại theo những thằng khác vắt ghế ra trước cửa phòng ngồi ngắm các em vắt quần áo đi tắm xem có thấy em Thư đi qua không đặng mà tìm cách trả thù. Ấy vậy mà cả tuần trời ngóng mỗi cả cổ mà chả thấy ẻm đâu. Đù mớ, con dờ người này bản vãi, cả tuần trời không tắm sao.

Sau âm thầm điều tra tìm hiểu mới biết là em ấy toàn đợi đến tối muộn mới ra ngoài trường thuê khách sạn tắm thôi.

Ềm càng tỏ ra bí hiểm, thì tôi càng tò mò, tìm mọi cách để biết thông tin về em ấy nhiều hơn. Nhưng khi tôi chưa biết thêm được thông tin gì về em ấy thì lại xảy ra chuyện.

Đi tập quân sự thì các bác chỉ huy để ra vụ gác đêm. Mỗi phòng phải phân công nhau ra người gác đêm. Hôm đó đến phiên tôi với Thành thôi gác. Gọi là gác chứ thực ra chỉ là trò mèo mà các đồng chí ấy bắt sinh viên bọn tôi phải thức đêm thôi. Mấy ngày đầu bọn tôi còn chăm chỉ nghiêm túc, nhưng được một tuần thì nhờn cmnl roài.

Thế nên đến tối hôm đó, tôi với Thành Thối thủ bộ bài ra ngồi sát phạt. Éo ngờ số đen lại bị mấy ông chỉ huy đi tuần tóm được. Bắt lên văn phòng ngồi sám hối.

Sự việc chưa dừng lại ở đó, sáng hôm sau thì cái khu nơi bọn tôi gác có một phòng kêu mất điện thoại. (Mà là em LG K900, tôi không nhớ rõ lắm, hồi đó hình như gọi là thối socola gì gì đó thì phải giá tiền cũng phải tương đương hoặc hơn em N 7610 của tôi),

Xong cả phòng đó nhao nhao lên là do bọn tôi không thực hiện nhiệm vụ nên mới để kẻ gian lẻn vào lấy mất điện thoại. Rồi mấy ông chỉ huy dỡ người cũng hòa theo, dẫn bọn tôi xuống phòng bọn nó xong bắt bọn tôi phải đền tiền cái điện thoại bị mất. Đờ mờ, cái điện thoại đó có ít tiền đâu, bọn khốn nạn bắt tôi với Thành Thối phải đền 7 triệu (nếu nhớ ko nhầm). Vụ việc nhanh chóng lan ra cả trường, mà do bọn tôi bị phát hiện trực bài trong khi gác nên cũng chả có lý gì mà cũng chả có ai đứng ra bênh vực. Lúc đó tôi đã xác định là gọi điện về nhà xin viện trợ của bố mẹ rồi, vì cũng biết thằng Thành Thối làm gì có bằng đầy tiền mà đền, nó còn đang lo cho thân nó với 2 đứa em còn chưa xong.

Đúng lúc đó thì Thư bước vào phòng. Nó quay ra nói với mấy ông chỉ huy: Em nghĩ T.A với Thành chịu trách nhiệm trong việc để mất điện thoại này là đúng rồi.

Đờ mờ, con dỡ hơi này, lại nhân đứng cơ hội này trả thù vụ lừa mượn sách sao. Hay chính nó là đứa lấy điện thoại để reo tội cho bọn tôi.

10. Chương 10

Yêu người IQ cao (Phần 10)

Nghe nó nói thế tôi quay lại nhìn nó với ánh mắt đầy thù hận, nó thấy thế thì khẽ nhếch môi cười nửa miệng đoạn nói tiếp: Nhưng liệu cái điện thoại đó đã mất hay chưa thôi.

Ông thầy chỉ huy (không nhớ tên ông này luôn, ông gì mà khó tính hay chửi bới ấy nhỉ) quay sang hỏi: Ý em là sao. Sao lại là mất hay chưa.

Thư vẫn lạnh te: Phòng này có tất cả 6 cái giường tầng chia thành 2 hàng song song nhau. Bọn bị mất điện thoại nằm ở tầng 1 giường giữa. Tên trộm chắc phải to gan lớn mật lắm mới dám lẻn vào giữa phòng lấy trộm điện thoại. Nhất là khi đi tập quân sự, sinh viên hầu hết đều ít ngủ và hay thức khuya.

Mặt khác, tâm lý của tên trộm luôn muốn lấy đồ nhiều nhất và nhanh nhất có thể rồi tẩu thoát. Trong khi cả phòng có tới hơn 10 người. Nó không lấy bất cứ thứ gì khác mà lại đi lấy cái điện thoại đắt tiền nhất phòng. Trong khi để tiếp cận cái điện thoại đó, nó sẽ có rất nhiều thời gian để lấy những điện thoại khác. Vậy mà nó lại không lấy.

Tóm lại ở đây có sự mâu thuẫn trong cách thức phạm tội của tên trộm.

Mình nói các bạn đừng buồn, mình nghĩ thủ phạm lấy điện thoại chỉ là người trong phòng này thôi.

Nghe đến đây, mấy thằng trong phòng nhao nhao lên nói không có chứng cứ đừng có suy diễn linh tinh làm mất tinh cảm anh em trong phòng. Xong thằng nào cũng hùng hổ bảo nếu thích thì cứ khám xét từng người một là biết ngay.

Thư có vẻ chẳng bận tâm đến mấy thằng đó, nó vẫn thản nhiên nói tiếp: Tên trộm khi quyết định lấy cái điện thoại chắc hẳn nó cũng nghĩ đến tình huống bị khám xét người nên chắc chắn nó chẳng dấu điện thoại trong người hay trong đồ đã cá nhân của mình đâu.

Nói đến đây Thư lại nhìn quanh phòng một lượt rồi nói tiếp: Từ sáng tới giờ có ai ra ngoài hay chưa.

Thằng mất điện thoại đáp: Tôi vừa ngủ dậy đã thấy mất điện thoại xong cũng đề nghị mọi người ở nguyên trong phòng rồi lên báo thầy chỉ huy rồi.

Thư cười nói: Vậy rõ ràng là cái điện thoại còn ở trong căn phòng này.

Đoạn nó đi quanh phòng ngó nghiêng xong trèo cả lên giường tìm. Cuối cùng nó ngửa cổ lên trần nhà neoh mắt một lúc rồi nói. Nếu mình đoán không nhầm thì chỗ khả dĩ dấu điện thoại nhất ở trong cái phòng này chính là cái lỗ thông gió kia. Chân tường dưới cái lỗ thông gió có nhiều bụi rơi xuống lắm. Bọn nào cao thử với lên đó xem thử.

Tôi nghe thế thì nhảy luôn lên chiếc giường gần lỗ thông gió, xong kiễng chân với lên thì quả nhiên vớ được cái điện thoại mang xuống.

Mọi người thấy thế đều ồ lên. Đến đây Thư nói tiếp: Điện thoại thì cũng tìm được rồi. Mình nghĩ cũng không nên truy đến cùng xem ai là thủ phạm. Nhưng 2 bạn Thành với T.A chơi bài trong khi gác là vi phạm kỷ luật. Em nghĩ thầy phải xử phạt nặng hơn nữa để làm gương cho những người khác.

Nói xong nó lại quay qua tôi cười nửa miệng thêm lần nữa rồi quay lưng bước ra khỏi phòng.

Ngày hôm đó, tôi với Thành thói bị ông thầy chỉ huy bắt đi chân đất quét rác cả khu từ sáng đến chiều luôn, nhục không để đâu cho hết.

Có điều tôi vừa quét rác vừa tự cảm nhận thấy rằng hình như tôi không còn hận Thư nữa. Nó thông minh như vậy, tôi làm sao hận được nó đây. Đã nói là tôi thích người thông minh mà.

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng giờ mọi việc không đơn giản như trước nữa. Sau hôm đó, tiếng tăm của Thư nổi như cồn, chỉ ít là với bạn bè trong lớp tôi và lớp của đứa bị mất điện thoại. Thằng Bình triết sau khi đi do thám tình hình về mặt mếu xệu bảo: Trước một mình tao một chiến tuyến còn chẳng ăn ai, giờ lúc sang phòng nó cũng thấy có 2, 3 thằng ngồi châu chực. Đã khó lại càng thêm khó. Phải làm sao bây giờ.

Tâm già cười bảo: Chú sao phải xoắn xít lên thế, chú cứ áp dụng chiêu thức cũ đã áp dụng với anh em, anh tin là chú sẽ thành công thôi.

Bình triết 2 mắt sáng rực hỏi: Chiêu gì vậy anh.

Tâm già đáp giọng tỉnh queo: Thì chú sang phòng nó, kiểm cái góc nào thuận mắt, đá một bãi đánh dấu lãnh thổ như hôm trước chú đá ở trong phòng này ấy.

Nghe thế, Bình triết tắt điện luôn, không dám nói gì nữa. Cái hôm nó đá bãi trong phòng bị phát hiện, Nó bị cả phòng đề ra xong thằng Thanh bùng chim nó 20 phút. Thấy Bình triết bảo đến mấy ngày trời nó ko đá ra được giọt nào. Chắc ku cậu ám ảnh vụ đó cả đời quá.

Quay lại chuyện cái Thư, đến lúc đó tôi mới chỉ bỏ từ thù hận sang có chút cảm tình với nó, kiểu như mang ơn vì nó đã giúp tôi 2 lần ấy.

Nhưng mấy hôm sau, khi điểm thi học kỳ 1 từ trên trường báo lên thì tôi chính thức đổ nó đứt dừ. Cái con dở dở, suốt ngày nghỉ học ấy lại có điểm phẩy cao nhất khoá luôn. Và bây giờ, sau cái vụ tìm ra điện thoại, cả lớp không ai còn lời cái thân thể của nó ra để dè bỉu kết quả thi của nó nữa .

Tất cả đều thừa nhận nó là đứa thông minh. Tôi cũng vậy. Và như tôi đã nói đấy. Tôi thích chơi với người thông minh, à không, bây giờ ... tôi yêu người thông minh.

11. Chương 11

Yêu người IQ cao (Phần 11)

Hơn 1 tuần khổ tu với Ku Cương, tôi nhận ra sự thật phũ phàng rằng, tôi ẻo có cái thiên bẩm gì trong việc tu luyện bí kíp tán gái cả. Đã xấu trai lại còn nghèo, tôi chả có cơ may gì tu luyện siêu cấp với trung cấp bí kíp cả. Hạ cấp bí kíp thì tôi mới thử có vài chiêu thì thấy cũng có hiệu quả, có điều dường như chưa được nhuần nhuyễn lắm nên em Linh em ấy mới rời xa tôi không một lời từ biệt.

Hơn nữa, đây lại là Thư, người con gái bí hiểm và thông minh bậc nhất tôi từng gặp. Tôi không tự tin rằng mấy cái thế võ mèo cào mà ku Cương dạy có thể áp dụng được với em ấy.

Nhưng thôi, chả nhẽ thấy khó lại bỏ. Với lại, mặc dù không rõ rệt, nhưng từ trong sâu thẳm tôi có linh cảm rằng, em ấy có một sự quan tâm đặc biệt với tôi. Không lẽ, gu thẩm mỹ của em ấy lại là những thằng xấu lạ như tôi sao.

Cái linh cảm đó tiếp cho tôi thêm động lực để mạnh dạn tiếp cận với em ấy. Gặp trực tiếp thì khó rồi. Em ấy suốt ngày du dú ở trong phòng, chỉ ra ngoài vào tối muộn để tắm. Mà đến phòng em ấy thì như Bình triết nói là lúc nào cũng có vài thằng châu trực la liêm. Tôi mà đến thì cũng chỉ đứng xếp hàng ở đó thôi.

Chả đại, tôi tính cách tiếp cận gián tiếp thôi. Qua tin nhắn.

Tôi có quá nhiều cơ để nhắn tin với em ấy. Trước giờ ghét thì tôi mặc kệ thôi, chứ bây giờ đã chuyển từ thù sang hận, à quên từ thù sang bạn thì tôi phải tận dụng triệt để.

Tin nhắn đầu tiên, tôi lựa lúc tối muộn, khoảng thời gian mà em ấy đã xong mọi thủ tục và lên giường đắp chăn rồi: “Hey, cảm ơn cậu đã giải vây giúp tôi vụ hôm trước nhé”.

Chưa đầy 1p sau đã có tin nhắn báo về: “Cuối cùng thì cũng chịu nhắn tin rồi à”

WTF, nó nói như kiểu biết trước việc tôi sẽ nt vậy, tôi nghĩ một lúc rồi rep: “Cậu biết tôi sẽ nhắn tin ?”

Nó rep lại ngay “Trông mặt ông không giống người vô ơn”

Ờ ờ, sao có đũa thông minh mà nói chuyện như đâm vào đít người ta vậy trời. Tôi cố nhẫn nhịn nhắn lại: “Vậy cậu muốn tôi trả ơn sao đây”

Nó rep lại ngay: “Mời đi ăn được rồi”

Ơn rồi, không ngờ mọi chuyện lại đơn giản như vậy, tôi rep lại: “Ok, mấy giờ, ở đâu”

Nó nhắn: “10h sáng chủ nhật, đợi ở cổng trường, cẩn thận Bình triết nó biết thì 2 anh em lại hục hặc nhau”

Nhắn tin với nó xong, mặc dù dễ dàng có được một cái lịch hẹn, nhưng tôi chả thấy vui gì, tôi có cảm giác như mọi thứ đều nằm trong sự sắp đặt với tính toán của nó rồi vậy. Tôi tự hỏi liệu mình có sai lầm không khi dần thân vào mối quan hệ với kiểu con gái như Thư không.

Nghĩ vậy xong tôi lại tự dỗi mình, chả phải trước giờ tôi luôn thích người thông minh sao. Giờ gặp Thư lại thấy trờn thì cũng hài hước thật. Nhưng thôi, đâm lao thì phải theo lao, đã lên lưng hổ rồi, giờ mà tụt xuống hổ nó quay lại tát chớ phát thì nhắc xác.

Vậy nên, sáng chủ nhật, tôi tìm cách tránh cả phòng trốn đi gặp Thư, thực ra cũng chả cần tránh bởi cả phòng tôi đều về hà nội hết. Có mỗi Thành Thối ở lại trực với tôi thôi. Thằng này thì còn mải le ve sang bên khoa kinh tế tán mấy em bên đó nên nó cũng chẳng quan tâm tôi làm gì cả.

Ra cổng trường, không thấy Thư đâu, tôi lấy điện thoại ra gọi:

Tôi: Cậu đang đâu đấy ?

Thư: Ông cứ đi về phía bên trái là gặp thôi. Tôi đợi ở dưới này.

Haizzz, bảo hẹn ở cổng trường, xong giờ đến nơi nó lại điều tôi đi đâu đây không biết nữa. Mới lần đầu hẹn hò mà nó đã bắt đầu quay tôi rồi. Nhưng chả nhẽ đến đây rồi lại quay về. Tôi đành theo lời nó đi về phía bên trái, xuôi về phía chùa trầm.

Phải mất 10p đi bộ mỗi cả chân tôi mới thấy Thư đứng đợi. Nó đứng đó, mặc bộ quần phục rộng thùng thình, xong choàng thêm cái khăn len với đeo cái kính cận nữa. Nhìn bộ dạng đáng yêu của nó, tôi quên bằng trách móc việc nó bắt tôi cuộc bộ này giờ.

Nó nhìn thấy tôi thì cười rất tươi. Lần đầu tiên kể từ khi biết nó, tôi thấy nó cười rạng rỡ như vậy. Nụ cười khiến khuôn mặt của nó như thiên thần vậy. Tôi ngây ra mất mấy giây nhìn nó cho đến khi nó thu lại nụ cười và nói: Ông bỏ ngay cái mặt trư bát giới ấy đi hộ tôi cái.

Lúc đó tôi mới định thần lại và đánh trống lảng: Cậu có bị ngẫn ngợ không. Sao bắt tôi xuống tận đây..

Nó vẫn thản nhiên: Tôi lăm vệt tinh theo đuôi, gặp ông ở gần trường thì hong hết bánh kẹo.

Cách nói chuyện của con nhỏ này chả theo bất cứ mô tuýp nào mà Ku Cương nó dạy tôi cả. Nó cứ từng từng như kiểu tôi với nó là 2 thằng bạn chơi với nhau từ hồi cở chuồng tắm mưa vậy. Con gái con đứa gì mà chả ý tứ điệu đà gì cả. Bực mình.

Tôi nhìn quanh rồi hỏi: Thế lên chỗ khỉ ho cò gáy này thì biết ăn ở đâu.

Nó giơ cái gói xách ở tay lên cười đáp: Sao phải tìm chỗ ăn. Tôi có mang đồ ăn theo rồi. Ông cứ việc đi theo tôi thôi.

Nói đoạn nó vứt cái túi cho tôi rồi quay lưng đi về hướng chùa Trầm chả thèm quan tâm tôi có đi theo hay không. Thân thằng con trai, dù tình trường ko có nhiều kinh nghiệm, nhưng bị đứa con gái xoay như chong chóng quả thực làm tôi rất bực mình. Có điều, đã đi đến đây rồi, không theo cũng không được. Vả lại, cái khuôn mặt dễ thương của nó như có ma lực khiến tôi không thể cưỡng lại được. đành phải lóc cóc bước theo.

Không biết có ai hẹn hò như bọn tôi không. Đứa con gái phẩm phẩm đi trước, thằng con trai lóc cóc theo sau. Chả đứa nào nói năng gì cả.

Tôi cứ mãi miết đi theo nó, đi mãi đi mãi... tưởng như chả bao giờ dừng lại cả. Đi hết đường bằng thì nó bắt đầu leo núi, trông tiểu thư vậy nhưng nó leo núi thoăn thoắt. Lên đến lưng chừng núi trầm nó mới dừng lại. Ở đó có một bãi đất trống. Và một tảng đá lớn, phẳng như một cái bàn. (Anh em nào leo núi Trầm chắc chắn biết chỗ này).

Lúc đó, Đường như quên luôn sự hiện diện của tôi, nó bước xung quanh khu đất trống nhìn ngắm núi rừng mặc kệ cái thằng tôi đứng ngẩn tò te ở đó.

Ngắm chán, nó mới đi lại chỗ tảng đá rồi quay qua nói: Ông còn đứng đó làm gì, tôi đói rồi, mang đồ ăn ra đây đi.

Nói đoạn nó lại nhoẻn miệng cười. Nụ cười của nó làm tôi quên hết mệt nhọc và bực bội, ngoan ngoãn tiến lại đưa túi đồ ăn cho nó. Nó mở túi lấy ra bánh mì, pa tê, xúc xích, sữa và hoa quả bày lên tảng đá. Xong nó lúi húi gọt hoa quả, thấy tôi đứng đực mặt ra nhìn, nó cười: Ông tướng, Mở hộ tôi hộp pate với làm bánh mì hộ tôi cái.

Tôi chả biết nói gì, chỉ biết ngoan ngoãn làm theo, bao nhiêu bí kíp với tuyệt chiêu tán gái được truyền dạy tôi quên sạch. Ku Cương mà biết thằng đệ tử chân truyền của nó có ngày bị gái nó quay như quay để thế này chắc nó sẽ uất ức mà bắt tôi lên núi diện bích vài năm quá.

Không khí im lặng làm tôi thấy ngượng ngùng, nên cố rặn ra câu chuyện để nói

Tôi: “Nhờ ơn cậu mà tôi được đi quét rác cả ngày, đền ơn kiểu gì đây”

Nó vẫn cầm củi gọt hoa quả nói: “Ông Thích quét rác cả ngày hay báo nhà 7 triệu”

Tôi: “Cậu không nói thì tôi hoặc ai đó cũng sẽ tìm ra cái điện thoại đó thôi”

Nó: “Ông ? Đến bây giờ ông còn chả biết ai là người lấy, chứ ở đó mà tìm ra điện thoại”

Tôi: “Chả phải nói không cần truy cứu vụ đó cho mất tình cảm bạn bè sao. Mà bà biết người lấy đt à”

Nó: “Những việc ông thấy mù mờ, vốn dĩ nó rất rõ ràng, Cái giường ông đứng lên để với lấy cái điện thoại. Liệu có ai chèo lên đó dẫu điện thoại mà không bị thằng nằm đó phát hiện hay không. Nhất là chỗ ông đứng lại là đầu giường. Đến đứa trẻ con nó cũng biết thằng nằm giường đó không phải thủ phạm trực tiếp thì cũng là đồng phạm. Có điều, bạn bè cùng lớp, cùng trường, nó mà bị lôi ra thì kiểu gì chả bị đuổi học. Tôi chưa đến mức nhần tâm như thế. ”

Sau khi đàn mặt ra nghe nó phân tích, tôi chợt nhớ ra, hỏi lại nó: “Thế còn vụ cái điện thoại của tôi, làm sao cậu tìm lại được vậy”

12. Chương 12

Yêu người IQ cao (Phần 12).

Sau khi dần mặt ra nghe nó phân tích, tôi chợt nhớ ra, hỏi lại nó: “Thế còn vụ cái điện thoại của tôi, làm sao cậu tìm lại được vậy”.

Nó nhìn tôi ngạc nhiên: “Đến bây giờ ông vẫn còn mù mờ như vậy sao, việc em Linh của ông đột nhiên biến mất ông cũng cho là chuyện bình thường sao. Đầu óc của ông đơn giản nhỉ.

Nghe nó nói thế tôi ngớ người ra hỏi lại : “Sao cậu biết Linh, mà nó thì có liên quan gì đến việc cậu tìm lại được điện thoại chứ”

Thư cười “Ông lừa được tôi đơn giản thế mà lại để người khác lừa còn đơn giản hơn. Tôi nghe Bình triết kể vụ ông mất điện thoại, đến cái đoạn thằng bệnh hoạn nó phô diễn trước mặt ông với em Linh xong lợi dụng lúc ông với em Linh quay đi để lấy điện thoại đã thấy không logic rồi. Tâm lý những thằng biến thái như vậy, mục đích chính của nó chỉ là phô diễn thoả mãn nhu cầu sinh lý của nó thôi.

Đến đây nó nhìn tôi đầy ẩn ý: “Ông cứ suy từ mình ra thì biết, lúc ông đang thẩm du như thế, ông có nghĩ được gì khác ngoài mộng với vú không. Mà nếu ông lo lắng đến chuyện khác thì liệu cái đó nó có cứng lên được hay không.”

Tôi há hốc mồm, bé giờ tôi chưa gặp đứa con gái nào nói về mấy chuyện tế nhị này mà không đỏ mặt, không chớp mắt như nó. Trong khi đó nó vẫn đều đều phân tích: “Tất nhiên, Khả năng thằng bệnh hoạn đó kỳ tài hiếm gặp, có thể chia trí để vừa thẩm du vừa tính toán cơ hội lấy điện thoại không phải là không có, nhưng % rất thấp, đặc biệt là ngay sau khi nó lấy điện thoại lại có một thằng xuất hiện để nhắc ông việc đó lại càng thấp.

Nó đưa miếng xoài lên cái miệng chúm chím cắn một miếng, chậm rãi nhai và nhìn ánh mắt sốt ruột của tôi thích thú. Đến khi tôi sắp hết kiên nhẫn nó mới nói tiếp: Tất nhiên, những việc đó vẫn hoàn toàn có thể xảy ra, nhưng khách quan mà nói, việc trùng hợp như thế là rất hiếm. Bởi vậy, khi nghe Bình triết nói, tôi nghĩ ngay đến việc em Linh của ông có gì đó mờ ám trong vụ này. Chỉ là suy đoán với khả năng xảy ra rất thấp thôi, nhưng tôi vẫn tìm cách gặp em ấy để tìm hiểu thêm thông tin.

Tôi mượn thẻ ngành của chị, xong nhờ đứa em họ, chặn gặp em ấy ở cổng trường, đưa em ấy ra quán cafe. Nhìn cái mặt tái xanh của em ấy khi thấy thẻ ngành của chị tôi, tôi biết chắc em ấy có liên quan đến vụ việc này rồi. Chỉ hỏi mấy câu sơ sơ em ấy đã khai tuốt ra mọi việc.

Thật ra số ông còn may chán, ý định ban đầu của em ấy với người yêu hoặc (cái loại gì đó mà em ấy gọi là người yêu) là ộp ông chặn cả xe lẫn điện thoại cơ. Có điều, thằng biến thái kia tự nhiên xuất hiện làm em ấy thay đổi kế hoạch, đổ tội cho thằng biến thái. Cái thằng mà chạy lại báo ông việc thằng biến thái lấy điện thoại chính là người yêu em ấy đấy. Chắc lúc đấy máu của ông nó đang chạy đi nuôi chỗ khác nên đầu óc mù mờ để bọn nó xoay cho như thế cũng không biết gì.

Chỗ này tôi thấy có điều gì đó không ổn nên hỏi lại: “Nhưng việc này nằm ngoài kế hoạch ban đầu của Linh thì làm sao người yêu nó biết được mà đổi vai diễn nhanh vậy.”

Thư cười: “Hoá ra đầu óc ông cũng không phải bỏ đi, lúc đó tôi cũng hỏi em Linh y như ông vậy. Em ấy mới khai là trong lúc ông rúc mặt vào ... ngực của em ấy thì em ấy đã bấm điện thoại nhắn tin cho người yêu rồi”

Tôi choáng váng : “Vậy là lúc đó em ấy vẫn tỉnh táo nhìn cái của nợ của thằng biến thái kia sao”

Thư cười : “Có ông sợ thôi, chứ em ấy thấy lại kích thích ấy chứ”

Tôi lảm bảm: “Lại có loại con gái như vậy sao”

Thư: “Đâu phải mọi thứ đều đơn giản như ông nghĩ đâu, với lại trong đầu em ấy đang chăm chăm nghĩ đến việc quay ông, tự nhiên thời cơ đến, em ấy phải tận dụng ngay thôi, Lúc đó ông đang trên mây nhưng em ấy thì hoàn toàn tỉnh táo”

Nghe Thư nói thế mặt tôi đỏ rần rần vì xấu hổ. Thư vẫn thản nhiên nói tiếp: “Em ấy khai hết xong tôi nói em ấy đưa trả điện thoại thì tôi sẽ bỏ qua, em ấy chẳng muốn phát điên lên.

Nói thật, tôi mà là ông thì ngay khi thấy em ấy biến mất tôi đã đoán ngay ra là em ấy có vấn đề rồi. Chứ chả u u mê mê như ông đâu”

Cái con nhỏ này nó ăn nói chẳng nề nang gì cả, cứ chì chiết tôi mãi, tôi cố bình tĩnh đánh trống lảng: “Mà sao cậu mất công vì tôi thế, tôi đã lừa cậu cơ mà”

Thư cười phá lên đáp: “Sau bao nhiêu chuyện như thế mà ông vẫn nghĩ ông lừa được tôi sao, tôi thế này mà để ông lừa vớ vẩn như vậy sao. Ông cầm quyền giáo trình mới cứng như thế, mà lại cầm đọc có 1 quyền như vậy mà ông nghĩ tôi tin ông mượn trên thư viện về sao. Ốc tôi có giận đến mấy thì cũng phải biết check lại thông tin từ những đứa khác chứ điên hay sao nghe thế mà đã hồng hộc chạy về nhà. Mà nói luôn cho ông biết là thẻ sinh viên lúc nào tôi cũng để trong cặp. Quên làm sao được”

Tôi dần mặt ra hỏi lại: “Cậu giả vờ bị tôi lừa, nghĩ một tiết học để tôi nghĩ là cậu bị lừa ? Để làm gì vậy”

Thư vẫn thản nhiên: “Ông đã mất công lừa, tại sao tôi không giả bộ tin”

Tôi hỏi lại: “Nhưng để làm gì chứ”

Giọng Thư bỗng trở nên dịu dàng: “Để làm quen với ông, không được sao”

Giọng nó nhỏ xíu, mà tôi nghe như sét đánh ngang tai vậy, nó lại chủ động đi làm quen với tôi trước, không đùa chứ. Tôi ấp úng hỏi lại, cố gắng để xua đi không khí ngột ngạt: “Kh.. ô .. ng ... Không.... phải tại tôi đẹp trai quá chứ”

Thư nhìn xa xăm một lúc rồi cười: “Cứ cho là như vậy đi”

Lúc đó, tôi thấy mọi thứ trở nên mờ mờ, rắc rối và khó hiểu. Tôi biết nhan sắc tôi ở mức nào, chắc chắn chẳng phải vì lý do đó mà em ấy chủ động tiếp cận tôi trước. Nhưng nếu không thì vì sao chứ. Tôi với em ấy chưa bao giờ gặp nhau trước đó.

Càng nghĩ càng lú, mà càng lú thì mặt càng dần ra, lúc tôi bình thường lại thì thấy Thư đang nhìn tôi, chăm chú và thích thú, có điều trong mắt Thư có gì đó buồn man mác, tôi hay bị ám ảnh với những ánh mắt như vậy.

Thấy tôi chăm chú nhìn lại, Thư đỏ mặt quay đi, haizz, cuối cùng thì nó cũng phải biết ngại ngùng với e thẹn giống con gái bình thường một chút chứ. Không khi lại ngột ngạt và khó chịu. Tôi lại phải hỏi tiếp: “Thế còn vụ quỳnh, sao bà biết tôi lấy nó ở Long Biên”

Quỳnh cười tủm tỉm: “Ông có cần tôi đọc địa chỉ nơi ông lấy cảnh quỳnh đấy không, ông đúng là không biết trân trọng những gì mình có. Cảnh quỳnh đó hiếm có lắm đó. Nó là loại quỳnh trắng duy nhất ở Hà Nội nở hoa vào ban ngày đấy. Trong giới chơi quỳnh, bác NVX cũng khá nổi tiếng đó. Chỉ có đứa ất ở chỗ chơi Quỳnh nửa mùa như ông mới không biết điều đó.”

Chả nhẽ lúc đó tôi lại khai thật với nó là tôi có phải là đứa chơi quỳnh nửa mùa đâu. Chỉ vì tình nghĩa giang hồ mà tôi mới mất công sang Long Biên vác quỳnh về thôi chứ. Nhưng thôi, nó đã nhầm thì cứ để cho nó lẩn luôn đi. Tôi vừa mới nghĩ vậy thì nó nói luôn: “Mà ông cũng trọng tình nghĩa nhỉ, lúc cóc sang tận đó để xin quỳnh về cho bạn”

Ôi rồi ơi, cái éo gì nó cũng biết hết thì tôi phải làm sao đây. Cảm giác như kiểu mình đứng trước nó mà không mặc gì vậy. Bị nó nhìn thấu hết. Một cảm giác cực thốn luôn.

Tôi cười như mếu, cố gắng hỏi lại lần nữa: “Rốt cục tất cả những việc này là vì lý do gì, tại sao cậu lại quan tâm đến tôi như vậy”

13. Chương 13

Yêu người IQ cao (phần 13)

Tôi cười như mếu, cố gắng hỏi lại lần nữa: “Rốt cục tất cả những việc này là vì lý do gì, tại sao cậu lại quan tâm đến tôi như vậy?”

Nó im lặng, nhìn xa xăm hồi lâu rồi nhẹ nhàng đáp: “Đến một lúc nào đấy, ông sẽ biết”.

Tôi không biết “lúc nào đấy” của nó là bao giờ, tôi chỉ biết “lúc này đây” của tôi. Lúc này đây, với nó, tôi vừa thích vừa sợ, vừa tôn trọng vừa nghi ngờ. Tôi hoang mang không biết nếu tôi tiếp tục mối quan hệ này thì tôi có còn là tôi nữa không, liệu rằng tôi có bị nó quay như chong chóng hay không. Bởi tôi có cảm giác như mọi hành động, thậm chí mọi suy nghĩ của tôi đều nằm trong tính toán của nó hết.

Nói thì nói thế thôi, chứ hồi đó sinh viên, cũng chẳng nghĩ nhiều đâu, chỉ biết thích là thích thôi. Bởi vậy nên sau hôm đó, tôi nói chuyện với Thư nhiều hơn. Tiếp xúc nhiều, nói chuyện nhiều tôi mới biết nó hiểu biết xã hội rất rộng, hầu như lĩnh vực gì nó cũng biết, từ chuyện vĩ mô như vì sao Mr X lại thành lập các tập đoàn, vì sao giá vàng, giá chứng khoán, lại tăng đột biến ... đến chuyện vi mô như tại sao có bút bi bấm, bút bi xoay, tại sao giấy viết lại màu trắng mà băng lại màu đenKiểu một vụn câu hỏi vì sao vậy.

Nói chuyện với nó tôi không bao giờ thấy nhàm chán, mọi vấn đề qua cách nói, cách lập luận của nó đều trở nên hóm hỉnh và logic. Có điều càng nói chuyện tôi càng thấy ở nó có gì đó bí ẩn, mà thời đời, nó càng bí ẩn thì tôi càng tò mò, càng tò mò thì càng thấy thích nó, dính vào nó không dứt ra được.

Thích là vậy nhưng tôi vẫn nhớ lời sư phụ Cương, nghiêm cấm tỏ tình dưới mọi hình thức. Nhưng nếu không tỏ tình thì mọi chuyện nó cứ đều đều như vậy thôi, nó không giống cái Linh trước đây, cứ cầm tay, ôm hôn thoải mái là xong. Ở nó có cái gì đó khiến tôi không dám manh động. Từ lần đầu đi chơi đến lúc đó, đến cầm tay tôi còn chẳng dám nữa là tiến xa hơn. Cơ mà cứ như thế này thì khó chịu lắm, ức chế lắm.

Cuối cùng tôi vứt cm nó cái bí kíp của Ku Cương vào sọt rác. Cái bí kíp của nó dùng để chặn rau thì thích hợp hơn. Chứ nếu có tình cảm thực thì bố ai mà kìm chế được.

Sau mấy đêm ngắm sao, kết hợp giữa chiêm tinh học, tử vi học và bói toán, tôi đề ra cương lĩnh: Bọn nó tán nhau và hành động của chúng ta. Trong đó tập trung phân tích và làm rõ thời điểm chín muồi để tỏ tình là vào ngày 8/3 năm Đinh Hợi (2007).

Để đảm bảo tính bất ngờ cho đối phương, tôi chủ động cắt đứt mọi liên lạc trong khoảng 1 tuần trước “ngày được chọn”. Theo môn “Tâm lý chiến” mà Ku Cương truyền dạy, tôi hiểu rằng đây là thời điểm bọn con gái mong chờ đối tượng thể hiện tình cảm, mà bọn nó càng mong chờ thì mình càng phải tỏ ra thờ ơ, nếu thờ ơ đến độ phũ phàng thì càng tốt. Đối phương càng tuyệt vọng thì hành động của mình càng đạt kết quả cao.

Nói thì nói thế chứ 1 tuần trời không liên lạc với nó tôi cũng cảm thấy bồn chồn và nao núng không chịu được. Càng đến gần “ngày được chọn” tôi càng hồi hộp. Bọn cũng phòng không cùng đẳng cấp để chia sẻ với tôi. Mấy con gà chẳng biết thế nào là chiến lược với chiến cục, không biết vạch ra kế hoạch tác chiến như tôi. Bọn nó cứ cầm đầu vác hoa xung phong tỏ tình thôi, mà cái lối đánh xung phong lạc hậu ấy áp dụng trong thời đại này kiểu ế gì chẳng hi sinh. Tôi là tôi khinh.

Rốt cục thì giờ G cũng đến. Trong khi anh em cùng phòng thi nhau hô hào xung phong bắn nhau chí chóe bên ngoài thì tôi rúc trong công sự bé quan toả cảng. Lần lượt, Bình Triết, Thành Thối, Đồng nát đều lê lét thất trận trở về. Tôi biết mà, cái kiểu nhắm mắt nhắm mũi oánh vậy, kiểu ế gì chẳng thua.

Nói thế nhưng tôi hồi hộp đến vỡ cmn tim ra, nhìn gương đồng đội lần lượt nằm xuống, tôi lo sợ và tưởng tượng mình cũng phải nằm xuống cùng anh em. Hi sinh thì cũng anh dũng đấy, nhưng chỉ một thời gian thôi là ế ai biết ông là ai. Người ta chỉ nhớ đến người thắng trận, ế ai nhớ đến kẻ nằm xuống. Cùng lắm sau này con cháu đi thi đại học được cộng 1 điểm thôi.

Đúng 11h45 đêm tôi nhắn tin cho Thư hẹn gặp ở sau nhà A. (Tôi không dám gọi điện, phần vì hồi hộp quá sợ ế nói được gì, phần vì sợ bọn bạn cùng phòng nó phát hiện, dàn trận oánh hội đồng thì bỏ mẹ).

Trong khi anh em trang bị toàn vũ khí hạng nặng với những bó hoa, lẵng hoa to tướng và vô số quà cáp khác. Tôi nhẹ nhàng xách một bông hồng duy nhất tiến về điểm hẹn. Không quan trọng bạn có vũ khí gì,

quan trọng là bạn dùng nó ra sao.

Đêm mùa xuân, trời se lạnh, tôi đứng hiên ngang dưới gốc cây chờ Thư đến. Cảm giác khí khái và oai hùng vô cùng. Có thể tôi là người duy nhất dành chiến thắng đêm nay bởi tôi biết, Thư có cảm tình với tôi, chỉ cần một phát súng à nhằm một lời tỏ tình để kết thúc cuộc chiến mà thôi.

12h, giờ G đã điểm, tôi chăm chăm nhìn về con đường dẫn từ khu nhà của Thư đến điểm hẹn. 12h15, vẫn không có ai. Mất bình tĩnh, tôi rút điện thoại ra gọi, không ai nghe máy. Tôi đánh liều tiến về khu nhà của Thư. Đang mon men áp sát thì tôi nghe tiếng quát: “Anh kia, đứng lại”.

14. Chương 14

Yêu người IQ cao (Phần 14).

12h đêm, không gian tĩnh lặng, đang hồi hộp, rón rén nhích từng bước, nên khi nghe tiếng quát tôi giật bắn mình, thiếu điều dúi ra quần thôi. Tôi quay lại thì thấy ông thầy trực ban cùng với mấy thằng lính gác đang đứng đó, bộ dạng hết sức phần khởi và dâm tà làm cái tay đang cầm bông hồng của tôi theo phản xạ dẩu ra sau che ass để phòng bất trắc.

Ông thầy quát tiếp: Giờ giờ nghiêm, ai cho phép đồng chí ra ngoài.

Tôi lí nhí: Dạ em ra ngoài đi vệ sinh ạ.

Ông thầy dc đà quát tiếp: Nói láo, đồng chí dẩu gì ở sau kia, đừng nói là giấy vệ sinh nhé.

Tôi ấp úng: Dạ ... dạ ...

2 thằng lính gác thấy thế lập tức xáp lại bẻ tay giằng lấy bông hồng của tôi. Ông thầy thấy thế nổi giận dưng dưng: Đồng chí, tại sao lại xa hoa đến như thế, ai cho phép đồng chí lấy hoa hồng chùi dít hử.

Tôi đang ấp úng tính giải thích thì ông thầy quát bắt tôi lên phòng trực ban. Xong thằng cha khốn nạn bắt tôi lau phòng cả đêm đến chùn chân mỗi giờ luôn.

Không những thế, sáng hôm sau, lúc tập trung cả trường, nó còn lôi tôi lên đứng trước toàn trường luận tội. Mà thằng này đúng là được đào tạo chính trị bài bản, cái việc ỉa dãi không đúng thời điểm của tôi, dưới sự phân tích lập luận và kết tội của nó thật không khác thằng việt gian bán nước là mấy. Hôm đó tôi được bữa ê chệ trước cả trường. Thật đời tôi đó đến giờ cũng chưa khi nào bị làm nhục trước mặt nhiều người đến vậy.

Một thời gian dài sau đó, tôi vẫn còn bị bạn bè trêu là thằng việt gian ỉa trộm. Tôi hận.

Nhưng hận thằng cha trực ban đó một thì tôi hận Thư mười. Chỉ tại Thư mà tôi thân bại danh liệt. Thật đúng là Nữ nhân họa quốc, Nữ nhân khuyên thành mà.

Nghĩ lại, từ khi lên đại học, mọi tai họa của tôi đều dính đến nó mà. Tôi nhất định phải tránh xa nó, tránh xa nguồn gốc của tai họa mới được.

Tôi âm thầm hạ quyết tâm như vậy và suốt quãng thời gian tập quân sự còn lại, tôi nhất định không liên lạc gì với nó, nhắn tin không, gọi điện không. Ngoài đời tôi cũng tìm mọi cách tránh mặt nó.

Quyết tâm là vậy, nhưng không lúc nào tôi không nhớ đến nó, nhớ khuôn mặt dễ thương, cặp kính cận kute, nụ cười nửa miệng, nhớ cách nói chuyện tưng tửng mà sắc xảo ...

Lúc nào tôi cũng nhăm nhăm nhòm vào cái điện thoại, tôi tin rằng sau khi biết mình đã phạm phải lỗi tày trời khiến tôi muối mặt trước toàn trường, Thư sẽ ăn năn và hối hận lắm, nó sẽ phải chủ động nhắn tin xin lỗi, làm lành với tôi ... Rồi mặc dù vẫn còn hận nó, nhưng tôi sẽ rộng lượng, tha thứ mà ôm nó vào lòng ...

Haizzzz. Nhưng bố khỉ, cái con dở hơi này nó có như người thường đâu, tôi không liên lạc thì nó cũng mặc kệ luôn. Báo hại mấy ngày cuối của kỳ tập quân sự tôi như thằng sống dở chết dở. Cũng may là cả phòng

cũng toàn mấy thằng sống dở chết dở vì trận thua ngày 8/3 giống tôi. Anh em cùng cảnh ngộ, dễ cảm thông và chia sẻ cho nhau hơn.

Nhưng anh em cũng chỉ giúp tôi cầm cự được đến thế, về đến hà nội, một tuần nghỉ học, xe máy thì không có, tôi nằm còng queo trong nhà, quay quắt với nỗi nhớ Thư không nguôi. 1 ngày, 2 ngày, 3 ngày ... khi mà tôi dường như đã tuyệt vọng và chuẩn bị nhấn tin cho Thư trước thì thật may mắn ...

Vẫn bất ngờ và đường đột như tính cách vốn dĩ, nó xuất hiện trước cửa nhà tôi vào buổi sáng ngày thứ tư. Nhìn thấy nó, tim tôi đập loạn lên, dù mặt có cố làm ra vẻ lạnh lùng theo bài vở ku Cương truyền thụ thì cũng không dấu được sự hưng phấn toát ra từ ánh mắt.

Thấy tôi không nói gì, Thư chỉ cười rồi thản nhiên ngồi xuống ghế, đoạn nó ngược mắt chăm chú nhìn tôi. Tôi cũng chăm chú nhìn lại nó. Phần vì không muốn lép vế, nhưng phần nhiều là vì tôi nhớ nó, muốn ngắm nó cho thỏa nỗi nhớ 2 tuần qua.

Chúng tôi cứ nhìn nhau như thế phải đến mấy phút. Rốt cục lại thì như bao lần trước đây và nhiều lần sau này, tôi lại là đứa thua cuộc và phải lên tiếng trước: Cậu hại tôi vậy chưa đủ sao, còn đến đây làm gì.

Thư cười: Ông bị hâm à, tôi hại gì ông.

Tôi: Sao hôm đó tôi nhấn tin cậu không ra, gọi điện cũng không trả lời.

Thư đáp: 12h đêm, tôi ngủ lâu rồi, mà có còn thức tôi cũng chẳng ra ngoài một mình vào cái giờ đó.

Tôi: Dù thế nào thì cậu cũng phải báo lại để tôi biết chứ. Báo hại tôi bị tóm cổ rồi bêu rếu trước toàn trường.

Thư: Ồ hay, đã bảo ngủ rồi, ông muốn tôi báo mộng à.

Tôi đuối lý, ấp úng: Ờ ... ờ thì ... hôm sau cậu biết thì cũng phải hỏi thăm tôi một câu chứ.

Thư cười: Hỏi thăm ? Hỏi thăm cái gì ... Hỏi thăm ông ăn uống cái gì mà nửa đêm phải đi “ấy” trộm à.

Động đến nỗi đau, tôi đỏ dần mặt vì xấu hổ nói như quát: Thế hôm nay cậu còn đến đây làm gì.

Thư im lặng một hồi, đoạn nhẹ nhàng: Tôi đến lấy bông hồng ông định tặng tôi ...

Tim tôi lại rung lên một hồi khi nghe câu nói nhỏ nhẹ đó. Tôi lí nhí đáp: Bị thu mất rồi còn đâu.

Thư cũng lí nhí, giọng còn nhỏ hơn cả tôi: Ngốc vậy, không biết mua bông khác tặng tôi sao.

Tôi mừng rơn, tim đập loạn lên: Đợi mai nhé, mai tôi đi mua rồi tặng cậu.

Nghe đến đây thư cười lớn rồi nói: Ông bị sao thế, sao phải đợi đến ngày mai, sao không phải là hôm nay.

Tôi ấp úng: Tôi đã chuẩn bị gì đâu, với lại .. tôi .. tôi không có xe.

Thư tiếp tục dồn tôi: Hoa hồng ở đâu chẳng có, tôi mua đâu chẳng được. Nhưng hôm đó ông tặng tôi bông hồng để làm gì. Giờ ông có thể làm luôn được mà.

Rời đất ơi, từ thuở cha sinh mẹ đẻ, tôi chưa bao giờ thấy đứa con gái nào như nó. Có ai đời con gái ép con trai phải tỏ tình như nó không hả trời.

Nhưng thôi, số kiếp đã an bài rồi, trời không chịu đất thì đất phải chịu trời thôi, tôi đành phải cam chịu mà ngáp ngừng nói: Tổ ... Tổ .. Tổ thích cậu.

15. Chương 15

Yêu người IQ cao (Phần 15)

Thư im lặng nhìn tôi một lúc lâu rồi nói, giọng ngọt ngào và buồn man mác: Em đợi anh nói câu này bao lâu rồi, anh có biết không.

Nghe Thư đổi cách xưng hô, tôi cũng hơi giật mình, nhưng cảm xúc ngọt ngào vẫn xâm chiếm khắp cơ thể. Cảm giác lâng lâng này khác xa cảm giác xói thịt với em Linh trước đây. Lần đầu tiên trong đời tôi có tình cảm sâu đậm như vậy với một người con gái, và thật may mắn là tình cảm của tôi được đáp lại.

Một tuần trời tôi sung sướng đến phát điên, tôi thấy mọi thứ xung quanh đều trở nên tuyệt vời. Biệt đội người yêu của ku Cương từ béo tới gầy, từ cao tới thấp, từ xấu tới đẹp đều tuyệt vời. Tiếng động lạ phát ra từ phòng nó cũng tuyệt vời, quãng đường lóc cóc đi bộ từ nhà đến trường tuyệt vời, bạn bè trong lớp tuyệt vời ... Ai ai cũng tuyệt vời.

Vâng. Có người yêu thật tuyệt vời. Có người yêu như Thư còn tuyệt vời hơn nữa. Thư rủ tôi trốn học lang thang khắp Hà Nội. Từ đường Hàn Quốc, bên Nhật Bản ở Hồ Tây, sang vườn Hoa Cối bên Gia Lâm, rồi vườn hoa hồng ở Tây Tựu ...

Đó là những ngày tháng tươi đẹp nhất trong suốt cuộc đời tôi. Những ngày tháng đó còn kéo dài đến cả khi thi hết kỳ 2 năm thứ nhất. Mặc dù trốn học đi thi suốt cả năm, nhưng trước khi thi khoảng 1 tuần, Thư ôm sách đến nhà tôi học. Học chung mới thấy, tại sao điểm thi của Thư lại cao đến vậy. Nó nhớ dai một cách kỳ lạ, một cái định nghĩa dài nửa trang, nó đọc khoảng 2-3 lần là thuộc. Hơn nữa thì nó có một cách học rất logic. Nó bày cho tôi cách học theo sơ đồ tư duy. (Mãi sau này đi làm rồi mới biết là phương pháp mind map), nhờ đó, tôi ít phải học thuộc hơn, học theo bản chất hơn. Đặc biệt là khi liên hệ với thực tế, kiến thức xã hội đồ sộ của nó mới phát huy tác dụng. Hầu như mọi điều luật, mọi quy định nó đều đối chiếu với thực tế và giải thích cho tôi hiểu tại sao các nhà làm luật lại xây dựng quy định như thế. Và quy định đó, khi áp dụng trên thực tế sẽ như thế nào. Có thể nói, nó là người đặt nền móng cho khả năng tư duy và lập luận của tôi sau này - khi đi theo con đường luật sư.

Kỳ thi đó, và cả các kỳ thi sau này nữa, nhờ Thư, mọi thứ đều trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Điểm của tôi, đặc biệt là điểm thi văn đáp luôn đứng trong top đầu của lớp.

Tất nhiên, vì những lẽ đó, tôi không thể không yêu Thư, ngày càng nhiều hơn. Có điều, nhận lời yêu tôi, nhưng Thư vẫn giữ khoảng cách. Cầm tay thì có, chứ hôn thì không tuyệt nhiên không. Chúng tôi có không gian riêng rất nhiều, khi đi chơi chung, khi học chung ... Một vài lần tôi cũng thử, nhưng Thư đều tìm cách dẫn ra.

Mà nếu không muốn, ngay lập tức ở Thư toát ra vẻ lạnh lùng khiến tôi không dám tiến xa hơn. Tôi không hiểu, nhưng biết là có căn vặn Thư cũng sẽ không nói. Nếu muốn, nó đã tự nói.

Yêu mà không hôn.....

Tôi sống trong cái tình yêu không trọn vẹn đó suốt một thời gian dài, cho đến một ngày

16. Chương 16

Yêu người IQ cao (Phần 16)

Chúng tôi yêu nhau (hoặc tôi nghĩ là yêu nhau) trong suốt học kỳ 2 năm thứ nhất mà chưa có nụ hôn đầu tiên. Nhu cầu sinh lý và bản năng của một thằng con trai 19 tuổi không được đáp ứng là chuyện nhỏ (cơ mà lắm lúc cũng to phết), cảm xúc hụt hẫng và mong lung về tình yêu mà mình từng kỳ vọng mới là chuyện lớn.

Đồng chí nào ở trong hoàn cảnh của tôi mới hiểu: Vẫn suốt ngày ở bên nhau, vẫn nói chuyện tình cảm, nhưng cứ hễ tôi xấp lại gần là Thư lại tránh xa. Mà Thư cũng không giải thích gì về chuyện đó mặc cho nhiều lần tôi uất đến độ bỏ về giữa chừng và mấy ngày liền không liên lạc. Chắc nó biết, cuối cùng thì tôi cũng không rời xa được nó và lại phải quay lại. Nghĩ lại thì quãng thời gian đó dùng từ “Ngọt ngào và cay

đẳng” là chuẩn nhất. Cái mối quan hệ kỳ cục đó kéo dài đến hết năm thứ nhất cho đến khi chúng tôi về nghỉ hè.

Dù nó kỳ cục và nhiều khúc mắc, nhưng nói gì thì nói, tình cảm tôi dành cho Thư là thực. Bởi là thực nên chỉ sau 2 tuần không gặp nhau, tôi đã nhớ Thư đến phát điên mà bắt xe về quê gặp nó. ... Hôm đó, 3/7 cũng là ngày sinh nhật Thư.

Bấm chuông cửa của ngôi nhà 3 tầng có dàn hoa giấy phủ kín từ tầng 3 xuống và cây Ngọc Lan rợp bóng mát trước cửa nhà, tôi hồi hộp chờ đợi.

Ra mở cửa là một đứa con gái, tôi đoán ngay được là Hà, chị gái của Thư, vì 2 chị em có nhiều nét giống nhau, nhất là đôi mắt to và vàng trăn cao ương bướng. Hà liếc nhìn tôi trong giây lát, ánh mắt thoáng ngạc nhiên đoạn cười nói: Vào đi em, Thư nó đợi em từ sáng.

Tôi hỏi lại ngạc nhiên: Chị biết em ạ.

Hà: Em là T.A. Sao lại không biết.

Tôi: Em với chị đã gặp nhau bao giờ đâu, mà sao chị và Thư biết em đến.

Hà: Những việc em thấy mù mờ, vốn dĩ nó rất rõ ràng. (Haizzz, đây chắc là slogan của chị em nhà này rồi).

Thấy tôi vẫn đứng tần ngần, Hà giục: Ô hay, em định đến ra mắt chị xong về luôn hay sao mà không chịu vào nhà.

Tôi ứng tiếng đáp lời rồi bối rối bước vào.

Không xa hoa và bề thế, nhưng ở đây tạo cho tôi cảm giác ấm áp và thanh bình ngay khi bước vào. Hà dẫn tôi băng qua một khoảng sân nhỏ rợp bóng cây, mọi thứ ở đây đều giản dị nhưng trang nhã. Vào đến phòng khách, tôi thấy một phụ nữ trung tuổi đang cúi húi dọn dẹp. Thấy tôi

Ồi cái đồ mờ, viết cái văn tả tiếc này khó chịu vờ lờ. Ngồi rặn mãi không ra.

Tôi nói luôn cho nó nhanh là cái bà phụ nữ trung tuổi đang lau dọn như osin kia là mẹ của Thư, phó chánh án TAND tỉnh XX. Thấy tôi, bà ấy cũng thoáng ngạc nhiên giống Hà xong thì Bà ấy chào hỏi tôi, xong tôi cũng chào hỏi lại bà ấy. Xong thì Thư từ trên gác bước xuống. Cũng chẳng thể hiện thái độ ngạc nhiên gì. Cứ như kiểu nó biết chắc là tôi sẽ đến vậy.

Xong thì cả hội ngồi nói chuyện hỏi han luyện thuyên cho đến tối (lúc tôi đến là 4-5h chiều). Đến tối thì tổ chức sinh nhật cho Thư. Cũng chẳng có nhiều người: 3 mẹ con Thư, tôi với 6-7 đứa bạn nữa.

Sinh nhật thì cũng chẳng có gì đặc biệt, cũng hát Háp bi bốt đây xong cắt bánh xong tặng quà xong ngồi tán phét. Xong ai về nhà nấy.

Đến tối thì lấy lí do nhà toàn phụ nữ, nên Thư bảo tôi sang nhà thằng Hoàng Anh (bạn học với Thư từ bé đến hết lớp 12) để ngủ.

Xong buổi tối 2 thằng nằm cạnh nhau thì thằng Hoàng Anh mới nói cho tôi biết: Tại sao tôi lại là người được chọn.

“Thư có một người anh họ, chơi thân với nhau từ bé. Thư thần tượng đồng chí này lắm, thông minh, học giỏi với rất quý cả chiều Thư nữa.

Năm Thư học lớp 8 thì đồng chí kia đỗ đại học và được học bổng đi Nga du học. Lúc đấy Thư còn trẻ con nên khóc hết nước mắt nằng nặc đòi đồng chí kia ở nhà không được đi. Nhưng trẻ con là trẻ con, truyện học hành cả đời người có phải cứ khóc là bỏ được đâu. Rốt cục lại thì Thư cũng phải để cho đồng ý kia đi.

Nhưng ngày đi, sợ Thư khóc lóc mè nheo, nên cả nhà lừa lúc Thư ngủ mới đưa đồng chí kia đi. Thư thức dậy giữa chừng không thấy đồng chí kia đâu, chạy xuống dưới nhà thì thấy đồng chí kia đang chuẩn bị lên xe. Thư khóc mếu bưng qua đường đúng lúc có cái xe khách chạy tới. Đồng chí kia chạy lại đẩy Thư ra xong bị ô tô cán qua

Sau sự việc đó, Thư bị trầm cảm mất một thời gian dài ...”

Tôi hỏi: Vậy việc đó có liên quan gì đến tôi.

Hoàng Anh: Tôi học với Thư từ lớp 1 đến lớp 12, nhà cũng gần nhau, Từ lớp 1 đến lớp 8 có chơi chung nhưng cũng không thân. Sau vụ đó tự nhiên Thư chủ động kết thân với tôi hơn.

Tôi ngất lời: 2 người có tình cảm ?

Hoàng Anh. Diên à, chơi thân với nhau từ nhỏ, chuyện gì của Thư tôi cũng biết, Nó cũng hiểu điều đấy, nên còn lâu nó mới đẩy mọi chuyện đi xa hơn.

Tôi: Nhưng sao Thư lại chủ động thân với ông hơn.

Hoàng Anh. Đơn giản vì cái tên thôi.

Tôi: Tên?

Hoàng Anh: Vì anh họ của Thư tên là: Hoàng Tuấn Anh.

17. Chương 17

Yêu người IQ cao (phần 17).

Tim tôi lạnh buốt, mọi thứ trôi qua vùn vụt trong đầu, kéo theo cảm xúc uất nghẹn đến cùng cực, rồi mọi thứ xung quanh dần trở nên mơ hồ ... Tôi nghe loáng thoáng, Hoàng Anh nói tiếp gì đó về việc ngoại hình của anh họ Thư giống tôi đến kỳ lạ.

Nhưng tôi không quan tâm nữa, tôi chỉ biết rằng tôi là thằng thế thân, là trò chơi của Thư mà thôi. Hơn tất cả, cảm xúc, tình yêu của tôi bị coi thường, bị lợi dụng, bị trả đũa.

Tôi nhắm chặt mắt lại giả vờ ngủ để không phải nghe Hoàng Anh an ủi hay giải thích, và cũng để ngăn cho nước mắt khỏi rơi.

Sáng hôm sau thức giấc, trống rỗng và bất cần, Tôi bẻ sim ngay khi bước ra khỏi nhà Hoàng Anh rồi bắt xe về Nam Định.

Tôi không biết làm thế nào tôi đã vượt qua được quãng thời gian còn lại của mùa hè năm ấy. Không đau khổ, không tuyệt vọng, không hận thù ... tôi sống trong những ngày tháng vô cảm với gia đình, bạn bè và mọi thứ xung quanh.

Nhưng dù thế nào đi nữa, tôi vẫn không thể vứt bỏ được hình bóng của Thư ra khỏi đầu. Đêm đêm tôi vẫn vào blog của Thư để mong chờ một bài viết, một dòng tin nhắn hỏi thăm, giải thích hay xin lỗi (hồi đó vẫn còn chuộng blog của yahoo). Đáp lại vẫn là sự im lặng lạnh lùng như vốn dĩ.

Khoảng thời gian này, tối nào Hoàng Anh cũng nói chuyện với tôi (qua chat yahoo). Nó kể nhiều về Thư, về tuổi thơ của Thư gắn liền với đồng chí anh họ, về khoảng thời gian Thư tự kỷ vì đồng chí anh họ qua đời, về khó khăn của Thư khi tái hoà nhập cộng đồng (tôi vẫn nhớ bọn tôi hay dùng từ này).

Tôi thấy thương Thư hơn, dù cảm xúc đã không còn, hoặc tôi nghĩ là không còn.

Hết một tháng hè, càng gần đến ngày nhập học tôi càng cảm thấy lo lắng và hồi hộp. Tôi vẫn không đủ dũng khí để lên lớp, tôi sợ phải đối mặt với Thư, sợ phải nghĩ đến quá khứ của Thư khi biết rằng tôi chính là người mang Thư về với quá khứ đó.

Cuối cùng, tôi quyết định tham gia chuyến phượt một châu với hội bạn cấp 3 ngay trước ngày nhập học. 1 tuần cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài và về với núi rừng sẽ giúp tôi cân bằng lại và bình tĩnh hơn để đối mặt với Thư - tôi nghĩ như vậy.

Hành trình đầy bùn đất và bụi bặm chứ không thơ mộng như tôi tưởng (ngày đó, đường đi Mộc Châu không dễ đi như bây giờ). Và không như tôi hi vọng, càng xa thành phố, càng đến nơi hoang vắng, tôi càng nghĩ

về Thư nhiều hơn. Nỗi nhớ tôi đã cố gắng dồn nén và che giấu trong suốt những ngày hè chỉ chờ đến lúc đó để trỗi dậy và xâm chiếm trong suốt đoạn đường tôi đi.

Đen cho tôi là cả đoàn 6 thằng toàn đực rửa nên tôi chả biết lấy ai làm vật thể thân để lấp đi nỗi nhớ. Chả nhẽ lại để 1 trong 5 thằng còn lại ra. Haizzzzz.

Ngày thứ 3, chúng tôi đến nông trường Mộc Châu, nơi có những đồi chè xanh bạt ngàn. Buổi tối chúng tôi ngủ lại nhà người dân sau khi đã nhậu say túy lúy.

Tôi tỉnh giấc khi trời còn tờ mờ sáng, 5 thằng bạn mất dạy vẫn ôm quắp nhau ngủ say như chết.

Rửa mặt mũi cho tinh táo, tôi lững thững đi bộ về phía đồi chè. Không khí trong lành chả làm tôi phần chán hay vui vẻ được. Như mọi ngày, cảnh vật yên bình chỉ làm nỗi nhớ Thư trong tôi cồn cào và da diết hơn mà thôi.

Trời vẫn còn sớm nhưng trên đồi đã thấp thoáng người dân hái chè, tôi tìm cách tránh họ và leo lên đỉnh đồi, ngồi ngắm mặt trời mọc.

Bao nhiêu năm rồi, tôi cũng đã đi nhiều, ngắm mặt trời mọc ở nhiều nơi, nhưng tôi không bao giờ quên được khoảnh khắc đó. Khi mặt trời dần dần nhô lên từ rặng núi xa xa, từng cơn gió mát lạnh vờn nhẹ trên da thịt. Tôi nhắm mắt lại cảm nhận hương chè xanh ngào ngạt trong gió. Bất chợt một mùi hương quen thuộc quấn quanh làm tim tôi nhói lên. Và chưa kịp mở mắt tôi đã giật mình khi nghe tiếng nói: “Cuối cùng, Cậu định trốn tới đến bao giờ”

18. Chương 18

Yêu người IQ cao (phần 18)

Thư đứng đó, giữa màu xanh bạt ngàn của lá chè, đắm mình trong nắng sớm và gió lộng. Nó đứng xoay lưng về phía mặt trời, nên khi xuất hiện nó như có hào quang tỏa ra trong mắt tôi vậy. Tôi còn nghĩ là mình đang mơ. Và nếu là mơ thì tôi mong mãi mãi không bao giờ tỉnh giấc.

Nhưng đây là thực, và bởi là thực nên tôi muốn chôn cm nó vào mơ cho đỡ đau khổ.

Cơ mà éo chôn được, tôi vẫn phải đối diện với nó, đối diện với cảm giác nghi ngờ, hoang mang, đau khổ, dằn vặt và tí ti cái thể loại cảm xúc tiêu cực khác nữa. Bọn nó chỉ chờ đến lúc đó để bùng cháy mạnh mẽ và xâm chiếm suy nghĩ của tôi, khiến mặt tôi thộn ra như thằng ngẩn ngơ.

Thư thu lại ánh hào quang, (thật ra là mặt trời đã lên cao và nó bước ra khỏi góc có mặt trời) và tiến về phía tôi.

“Im lặng, nhất định phải im lặng, kệ cm nó” tôi mím môi và hạ quyết tâm.

Cơ mà tôi cũng chẳng có cơ hội phát ngôn bởi Thư có nói gì đâu. Nó lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh tôi, không hề vội vã thanh minh thanh nga như tôi mong đợi.

Nó không vội nhưng tim tôi vội. Cái thằng tim tôi nó cứ cuống lên, đập thành thịch như thôi thúc tôi phải làm gì đó.

Thối đời, tim đập thì chân run, rồi thì mồ hôi tỷ lệ thuận với độ cao của mặt trời bắt đầu tứa ra. Tôi chả thấy còn chút lãng mạn nào khi ngồi ở đây nữa. Nắng, nóng, khó chịu, ức chế ... uất hận. Tôi không kìm chế được cảm xúc nữa ...

Đứng dậy, tôi bước tới trước mặt nó, nhìn chằm chằm. Nó vẫn tĩnh bơ, cười cười.

Ờ mờ, lại còn cười nữa ... Bao nhiêu cay đắng, tủi hờn trong cả tháng hè tôi phải chịu, mà nó còn cười. Cười cười cái lờ ...

Tôi gào lên, bằng tất cả cảm xúc đã dồn nén trong suốt thời gian trước đó. Cũng chẳng nhớ nói gì, nhưng hẳn là không nói tục chửi bậy như bây giờ đâu

Nó lúc lắc cái cổ xinh xinh, nhìn tôi, bình thản và thích thú.

Nó muốn trêu tức tôi. Đờ mờ, lại còn trêu tức bố mày nữa. Thế này thì chịu làm sao được, chẳng nhẽ bỏ lại cho mày quả song phi vào mặt.

Cơ mà không dám, tôi chỉ biết trút cảm hờn lên từ ngữ. Tôi gào thét hơn. Kinh hơn. Chửi rất hăng, mồ hôi túa ra khắp người.

Mệt. Tôi ngồi xuống đất thở, nhắm mắt lại mà thở.

“Anh Tuấn Anh chưa bao giờ chửi mắng tớ như vậy” Rốt cục thì nó cũng chịu mở miệng.

Tôi chẳng nói gì, tại đang mải thở với cả tôi chỉ là cái bóng, biết nói gì đây khi Thư đang nói về người thực.

Thư vẫn chậm rãi nói tiếp: “Anh Tuấn Anh cũng không ngờ ngờ như cậu, anh ấy có đầu óc logic và suy luận còn hơn cả tớ. Anh ấy cũng không cần tớ hướng dẫn về cách tư duy, cách học hành, về cách quan tâm đến bố mẹ, đến em gái, đến bạn bè ...”

Tôi trở mắt nhìn nó: Đã như này rồi mà nó còn lôi anh Tuấn Anh của nó ra để xỉ nhục tôi sao.

Nó quay ra nhìn tôi, nước mắt chảy dài trên má: “. Anh ấy chết rồi. Tớ biết chứ, nhưng anh ấy là anh ấy, mà cậu là cậu. Tớ đâu ngờ đến mức lấy cậu ra để hoài niệm quá khứ chứ.

Tớ để ý cậu vì cái tên, vì ngoại hình. Tiếp cận cậu cũng vì thế. Nhưng ngoại trừ cái tên và chút hình dáng bên ngoài, cậu và anh ấy không có chút liên quan nào cả. Tớ quyết định ở bên cậu, vì cậu là cậu, là Tuấn Anh của tớ, chứ không vì bất cứ lý do nào khác.

Suốt thời gian bên nhau, cậu không cảm nhận được điều đó sao”

Tôi quay mặt đi, không muốn nhìn thấy nước mắt của Thư: “Không phải hình bóng của anh ấy, tôi không phải hình bóng của anh ấy. Tại sao đến bây giờ chúng ta vẫn chưa một lần ...”

Một bờ môi mềm mại và ngọt ngào áp nhẹ vào môi tôi. Lần đầu tiên, cuối cùng cũng đến...

19. Chương 19

Haizzz. Mất mấy phần kể chuyện sến súa, khó chịu vờ lờ. Rốt cục lại thì cũng yêu rồi. Hôn rồi, ABC, XYZ rồi. Cơ mà anh em thông cảm, đoạn nhạy cảm phải censored vì đây là người yêu mình nhá.

Cơ mà dù thế nào đi nữa, Thư vẫn không thể làm tôi bỏ khỏi đầu cái suy nghĩ: mình là Cát ca đơ được. Mà vì còn cái suy nghĩ đó nên tôi không toàn tâm toàn ý yêu Thư được. Lúc nào trong đầu tôi cũng có cảm giác ngủ ngời mệt mỏi. Nó bào mòn tình yêu trong tôi, từng chút một, từng chút một.

Mặt khác, từ khi abc - xyz thì Thư quản tôi chặt hơn, không thoải mái như trước, càng không giống như sau này (cái lúc tôi kể cho anh em truyện KVGBG ấy).

Thư ghen rất kinh, em ấy gần như không cho tôi tiếp xúc với bất kỳ đứa con gái nào khác. Và vì em ấy là người thông minh, nên em ấy có rất nhiều cách để làm việc ấy.

Tôi dợt đó thì chẳng quan tâm lắm, cơ bản yêu Thư, nên tôi không bận tâm lắm đến những đứa con gái khác. Hoặc giả là vì tôi xấu trai quá nên chẳng đứa con gái nào thèm để ý. (chứ nếu có thì tôi không dám chắc là mình có xa ngã hay không :))).

Tôi cứ sung sướng mà cam chịu sống trong phòng giam bằng hoa hồng đó nếu không có một ngày ...

Hôm đó, bọn bạn cấp 3 của tôi tổ chức họp lớp. Trong số này có 1 đứa hồi trước tôi thích mà chuyện đó tôi cũng kể cho Thư nghe rồi.

Như thường lệ, tôi ngoan ngoãn khoanh tay báo cáo: Tối nay lớp tổ chức họp lớp, cậu cho tớ đi nhé.

Thư nhìn tôi hỏi: Cái Mai có đi không (Mai là tên đứa tôi thích).

Tôi giật mình chối biến: Nó có người yêu rồi, chắc nó không đi đâu.

Thư liếc tôi xong nói: Ờ, cậu đi đi, đi sớm về sớm.

Đến tối, khi tôi chuẩn bị đi thì đột nhiên Thư gọi điện báo muốn đi cùng. Bình thường thì cũng chẳng sao, coi như là giới thiệu người yêu với hội bạn cũ luôn. Có điều tôi đã lỡ nói dối là cái Mai không đi rồi. Giờ Thư nó biết thì lại rắc rối.

Thế nên tôi ngập ngừng thoái thác: Bọn tớ toàn con trai, cậu đi làm gì.

Haizzzz, thế là tôi lại nói dối thêm một lần nữa, mà chả vì lý do gì cả. Hình như mấy đôi yêu nhau cũng có kiểu như vậy. Nói dối mấy chuyện vô thưởng vô phạt cốt để người yêu mình khỏi buồn. Cơ mà đến lúc nó phát hiện ra mình nói dối ... thì còn buồn hơn.

Thư nghe thế thì cúp máy, không nói gì. Xong đến tôi, đúng lúc tôi dắt xe ra chuẩn bị đi thì Thư đến. Nó nhìn tôi cười nhạt: Hôm nay nhất định tớ phải đi cùng cậu.

Đến mức đó thì tôi chẳng còn lý do gì để thoái thác cả. Cơ mà trên suốt đoạn đường chạy từ thái hà đến Vĩnh Tuy, trong bụng tôi cứ lo nơm nớp. Biết giải thích với Thư sao đây khi lát nữa đến nó thấy một đồng gái, lại còn có cả em Mai ngày xưa nữa.

Rốt cục tôi chọn giải pháp an toàn: Khai thật với Thư.

Xong tôi cũng nói luôn rằng thì là mà vì không muốn Thư buồn nên tôi mới làm thế ... Tôi chắc là Thư chẳng tin tôi đâu vì nó im lặng không nói gì. Tôi càng bồn chồn hơn.

Đến chỗ hẹn, bọn bạn vẫn chưa đến. Tôi dừng xe ở góc đường tương đối vắng rồi gọi điện cho bọn bạn. Xong quay ra, tôi thấy Thư đang nhìn mình ánh mắt như có lửa.

Từ khi quen nhau, tôi chưa thấy Thư như vậy bao giờ. Ánh mắt nó làm tôi thấy sợ. Nhưng tôi tự trấn an mình, tí nữa đến giới thiệu nó là người yêu với bọn bạn, cho nó thấy mối quan hệ trong sáng của tôi với Mai và những đứa bạn gái khác, nó sẽ vui lại thôi.

Quãng thời gian chờ hội bạn đến, Thư không nói với tôi câu nào, nó vẫn hằm hằm nhìn tôi, đôi mắt toé lửa.

Rốt cục thì hội bạn tôi cũng đến, từ xa bọn nó đã í ới gọi tôi. Tôi còn chưa kịp vẫy tay gọi thì, Thư tiến đến, dè chừng tôi ra hôn.

Bị bất ngờ, tôi không biết phải làm sao. Vòng thoát ra thì không thể vì như thế thì mất mặt Thư, mà tôi cũng không chắc là mình có thể thoát ra được nhanh chóng hay không nữa, Thư ôm tôi rất chặt.

Bọn bạn tôi đi qua thấy thế, có vài đứa í ới gọi, xong im bật rồi phóng xe chạy luôn, bỏ mặc tôi chơi với ở đó.

Vậy là tôi rơi vào một tình huống mà đến tận bây giờ, mỗi lần họp lớp vẫn được bọn nó lôi ra đàm tiếu.
Haizzzzzz

20. Chương 20

Yêu người IQ cao phần 20.

Sau khi bọn bạn tôi bỏ đi rồi, Thư mới buông tôi ra, đoạn nhìn tôi với vẻ mặt đầy thách thức. Tôi còn chưa kịp chất vấn, tại sao nó lại làm thế thì nó đã chặn họng tôi bằng một loạt câu hỏi: Tại sao cậu biết trong đám bạn đó có người cậu thích hỏi cấp 3 mà cậu vẫn đi, Tại sao cậu nói dối tôi, cậu có hiểu cảm giác của tôi không

Tôi há hốc mồm ngạc nhiên, rõ ràng là nó vừa làm nhục tôi trước mặt bạn bè xong. Vậy mà bây giờ nó lại quay ra trách tôi như thể tôi là người có lỗi.

Không để tôi kịp phản bác, nó quay lưng bắt taxi bỏ về luôn. Mấy hôm liền sau đó nó tuyệt nhiên không liên lạc với tôi nữa.

Với tôi, việc hôm đó thực sự là một cú sốc. Người tôi yêu lại chủ động làm tôi mất mặt trước bạn bè là một việc tôi không thể chấp nhận được. Không bao giờ chấp nhận được. Rồi tôi ngồi ngẫm lại những việc trước kia, từ khi quen Thư, hầu như mọi chuyện tôi đều ở vào thế bị động, bị Thư quay như con rối. Và vì Thư, không biết bao lần tôi rơi vào hoàn cảnh trớ trêu. Hơn nữa, cái suy nghĩ “Minh là thằng thế thân” mà tôi tìm mọi cách chôn dấu lại thừa dịp này tái xuất và lẩn khuất ở trong đầu tôi.

Lòng tự trọng của một thằng con trai khiến tôi âm thầm hạ quyết tâm, phải rời xa Thư cho bằng được.

Ấy cơ mà, hồi đó tôi còn là thằng nhóc 19 tuổi, thời gian khổ tu chưa nhiều, hoả hầu chưa được bao nhiêu, hạ quyết tâm là như thế nhưng tôi không thể cắt đứt được thất tình nhục dục. Tôi không thể ngừng nhớ Thư, và hơn nữa thì cái cảm giác tuyệt vời, mê mẩn của sự gần gũi về da thịt làm tôi không thể xa Thư lâu hơn được nữa.

Vậy là tôi bất chấp sỹ diện và tự trọng, lại lóc cóc vác hoa đến nhà Thư làm lành. Và tự trong thêm cho mình một cái gông nữa khi cam kết với Thư không bao giờ gặp lại Mai - người tình chưa bao giờ nói nữa.

Và khi đã cam kết xong thì những cái ôm, những cái hôn, những cái vuốt ve mơn trớn lại khiến tôi quên hết, và tiếp tục ở bên Thư, tiếp tục sống trong nhà tù hoa hồng của nó.

Nhưng tôi biết, từ trong sâu thẳm. Tôi sẽ không bao giờ quên chuyện hôm đó. Và vì thế, tôi không còn toàn tâm toàn ý yêu Thư nữa. Tôi bắt đầu để ý đến những cô gái khác. Có điều, dưới sự phong toả và cấm vận chặt chẽ của Thư, tôi chẳng có cơ hội biết đến đứa con gái nào khác ngoài Thư.

Cho đến cuối năm thứ 3 đại học.

Nghỉ hè, như mọi năm, cả Thư và tôi sẽ về quê. Nhưng năm đó, tôi ở lại Hà Nội để xin đi thực tập ở một vụ luật sư. Chuẩn bị hành trang ra trường. Thư thì vẫn về quê, như mọi năm.

Một dịp hiếm hoi tôi thoát ra khỏi sự kiểm soát của Thư, và ngay lập tức, tôi hư hỏng. Gần như là hư hỏng...

Thư về quê được khoảng 1 tuần thì tôi được mấy đứa bạn cấp 3 báo là Mai sắp đi nước ngoài.

Dù sao cũng từng là người mình thầm thương trộm nhớ nên tôi nhắc máy gọi luôn cho Mai. Sau vài câu hỏi thăm với chém gió linh tinh thì tôi cũng có cái hẹn ăn tối với em.

Haizzz, mấy năm trời không tiếp xúc với gái nào khác ngoài Thư nên tối hôm đó tôi ăn diện chỉnh tề rồi phóng qua đón Mai rồi chở Mai chạy lòng vòng một hồi nhưng rủ Mai ăn gì em ấy cũng nói không thích. Rốt cục lại thì em ấy đòi đi uống rượu.

Mai chỉ tôi đi vào một cái ngõ sâu hoắm và ngoằn ngoèo ở trên đường Cầu Giấy. Quán nằm trong một khu nhà cổ. Buổi tối mà không bật đèn điện. Mỗi bàn có một cây đèn dầu leo lắt. Đồ nhắm cũng chẳng có gì ngoài một đĩa xoài. Mai ngồi đối diện tôi. Hẳn là đã xác định trước sẽ đi uống rượu, nên Mai phối đồ rất tiện với khung cảnh u ám ở đây. Cái váy trắng và mái tóc dài xoã xướt, thật giống phim thiện nữ u hồn mà.

Vừa ngồi, Mai đã rót rượu và uống rất hăng, tôi thì vốn dĩ không thích uống rượu, nên chỉ nhấp môi vài chén cho em ấy vui thôi.

Độ đầu chừng 5,6 chén thì em ấy tạm ngưng. Ngồi im, mắt nhìn xa xăm. Tôi với kinh nghiệm nhiều năm bị gái đè, nên biết ngay lúc đó bắt buộc phải im lặng. Mai nhìn xa xăm thì tôi nhìn gần gần. Mà gần gần thì chả có cái gì để ngắm ngoài Mai. Vậy là tôi ngồi ngắm Mai.

Mai trắng, nhưng xanh xao, khuôn mặt trái xoan, xương xương, lấp sau mái tóc dài. Mai đẹp, tất nhiên người tôi từng yêu đơn phương là phải đẹp rồi. Có điều vẻ đẹp của Mai chứa đựng một nỗi buồn thê lương.

Nhìn mặt chán mà vẫn thấy Mai im lặng không nói gì, tôi bắt đầu chuyển sang quan sát những bộ phận khác...

Tôi lướt qua khuôn ngực của Mai đến lần thứ 3 thì em ấy mới mở lời: Thư đâu mà thả cậu đi chơi tối thế này.

Đã được đào tạo và dậy dỗ bài bản mấy năm trời, nên theo phản xạ tự nhiên, gái hỏi là tôi trả lời thành thật: Thư về quê rồi, tớ ở trên này đi thực tập.

Mai cười, (em có nụ cười đẹp quý khốc thần sầu luôn) : Thư nó biết chắc nó xé xác cậu ra mất.

Tôi nhớ đến vụ bị Thư đè ngựa ra hôn đột trước nên đỏ dừ mặt, cúi đầu không nói gì.

Mai thấy thế cũng không làm khổ tôi thêm nữa, em đổi chủ đề: Cậu thích tớ từ hồi cấp 3 đúng không.

Ờ mờ, nó đổi từ chủ đề xấu hổ này sang chủ đề xấu hổ khác. Con gái đúng là cái giống quái thai mà. Tôi vẫn im lặng không nói gì.

Mai tiếp: Con gái nhạy cảm lắm, thằng nào thích cũng biết hết. Có điều tuy từng đùa mà nó biến con trai thành ô sin, bạn bè, hay người dưng thôi ... Đa phần là đùa cho thành o sin tốt. Vừa chả mất gì lại có thằng sai vặt. Cậu may mắn đấy, tớ xếp cậu vào nhóm bạn bè.

Nói đến đây, Mai cười chua chát, đoạn tiếp: Chẳng thà, hồi đó tớ chấp nhận cậu thì bây giờ cuộc đời tớ đỡ khổ.

Tôi vẫn ngồi im, kinh nghiệm cho tôi biết là em ấy chuẩn bị tâm sự cuộc đời.

Mai vẫn đều đều kể.

Em ấy yêu quen và yêu một thằng ku hơn tuổi, thói đời con gái đùa nào cũng thích yêu hơn tuổi, bọn nó chê con trai cùng tuổi là trẻ con, không có kinh nghiệm, không có lý trí. ... Để đắm đầu vào những thằng già từng trải hơn, lắm chiêu trò và thủ đoạn hơn.

Hạnh phúc được một thời gian, thì Mai phát hiện ra thằng kia tứ đồ tường đủ cả: Cờ bạc, Rượu chè, Hút sách, Gái gú.

Nhưng Mai như ăn phải bả của nó, lao theo nó như con thiêu thân.

Nhà Mai giàu thuộc hàng top của Nam Định, lại chỉ có 3 chị em gái, thế nên Mai thừa điều kiện để lao theo những cuộc chơi đó.

Đang từ đùa chăm chỉ hiền lành, Mai lao xuống dốc không phanh, tăng ca liên tục, và đến năm cuối thì bị đuổi học. Tiền không mua được cái sự học.

Khốn nạn hơn, khi biết tin đuổi học cũng là lúc Mai biết mình có bầu với thằng cha kia. Mai nói với nó về việc cưới xin thì ăn ngay một cái tát. Xong thằng mất dạy bỏ đi mất dạng không hồi âm.

Đau khổ đến cùng cực nhưng Mai vẫn quyết tâm giữ cái thai lại. Định làm bà mẹ đơn thân. Nhưng cái số Mai khổ, tưởng thế đã yên, bầu được mấy tuần, đi khám mới phát hiện là có thai ngoài dạ con (đến bây giờ vẫn ko hiểu thuật ngữ chuyên môn này lắm). Và buộc phải phá.

Đến mức này thì Mai cũng gục luôn. Gọi điện về báo nhà.

Bố mẹ Mai, như hầu hết các gia đình danh giá khác, sau khi biết tin, các vị nhanh chóng đưa ra phương án cho Mai đi du học để giữ cho cái gia đình của các vị khỏi nhor nhuốc. Đi vài năm về rồi thì còn ai biết đây là đâu đâu, vẫn danh giá mà.

Mai kết thúc câu chuyện một cách lặng lẽ, nước mắt chảy dài trên má. Rồi lại nốc rượu. Mai uống đến say mềm rồi mới chịu để tôi đưa về.

Trên đường về, sợ Mai ngã nên tôi vòng tay ra sau ôm Mai, được một đoạn thì Mai cũng vòng tay ôm tôi, chặt hơn.

Đưa Mai về đến gần nhà thì Mai chồm lên, ghé sát vào tai tôi nói: Tớ không muốn về nhà, tớ không muốn nhìn thấy mặt bọn họ. Cậu đưa tớ về nhà cậu được không.

21. Chương 21

Yêu người IQ cao (Phần 21)

Hơi ngần ngại, nhưng rốt cục tôi cũng chở Mai về nhà mình.

Phòng trọ sinh viên, có cái khỉ gì đâu ngoài cái giường với cái lap. Vừa bước vào phòng, Mai lao ngay lại giường, nằm vật ra, ngủ luôn.

Tôi đóng cửa, tắt đèn, tiến lại, nhẹ nhàng nằm xuống, mắt nhìn thẳng lên trần nhà, suy nghĩ mông lung và ... hồi hộp. Bên cạnh, Mai vẫn thở nhẹ, đều đều, đều đều. Mùi hồng xiêm thoang thoang bay sang, vô cùng kích thích. Tôi ngồi dậy, chồm người sang nằm đè lên Mai, mặt đối mặt. Mai vẫn ngủ mê mết (hoặc tôi nghĩ là ngủ mê mết), mái tóc xoã xuống che kín khuôn mặt thanh tú. Khuôn ngực nhấp nhô theo từng nhịp thở khó nhọc.

Haizzzz. Đoạn này cũng muốn tả ướt át tí cho anh em làm tư liệu, cơ mà thật sự lúc nằm xuống cạnh, một là vì sợ Thư biết, hai là thấy thương Mai nên tôi chẳng dám làm gì. Giả sử với đứa con gái khác, chắc tôi cũng nhắm mắt làm liều. Nhưng dù sao đây cũng là mối tình đầu, lại là bạn bè chơi với nhau từ hồi phổ thông, với quan trọng là với những gì Mai kể về cuộc đời em ấy. Tôi không đủ nhẫn tâm để vui dập em ấy thêm một lần nữa.

Ấy thế nên tôi hôn nhẹ lên má Mai rồi xoay người nằm xuống bên cạnh. Tôi nghe như Mai đang nén một tiếng thở dài. Không biết là em thức hay ngủ nữa. Mặc kệ. Tôi phải cố ngủ thôi.

Haizzzz, nhưng ngủ thế éo nào được chứ, mối tình đầu đang nằm ngay cạnh ngủ mê mết và không hề có chút phòng ngự nào, có là thánh mới ngủ được. Tôi không phải thánh, thế nên tôi cứ mở mắt trừng trừng nhìn trần nhà đến gần sáng. Lúc đó, quá mệt, tôi mới ngủ được một chút.

Mở mắt ra thì trời đã sáng rõ, Mai cũng đã dậy từ lúc nào, em ấy đã mở cửa và đang ngồi ngắm hàng tre trước ngõ. Tôi tiến đến ngồi xuống cạnh.

2 đứa cứ ngồi như thế. Hồi lâu, Mai mới quay ra cười cười: Đêm qua cậu có say không.

Tôi: Không, tớ có uống mấy đầu mà say.

Mai: Không say mà cả đêm ngủ như chết thế. Không làm gì à.

Tôi: Thế nếu tớ làm gì, cậu có chống cự không.

Mai: Chẳng tát cho mấy phát chứ ở đó mà làm gì với không làm gì.

Tôi: Thật ra tớ có làm gì mà, sao ko thấy cậu tát.

Mai: Vậy mà gọi là làm gì á. Nếu làm thế thì đi học lại với mấy cháu mẫu giáo nhé.

Nói xong, thấy tôi trở mắt nhìn, Mai hơi đỏ mặt rồi đánh trống lảng, quay qua chăm chú nhìn rặng tre trước cửa....

Một tháng trời ...

Ban ngày tôi đến cty thực tập, tôi lại qua đón Mai, 2 đứa đi khắp Hà Nội, đến 1-2h đêm lại về nhà tôi nằm ngủ. Ngủ thôi nhé, tuyệt nhiên không làm gì. Nghỉ lại thì đó là một trong những khoảng thời gian tuyệt vời nhất trong cuộc đời tôi.

Với Thư, tôi vừa yêu vừa nể vừa sợ lúc nào cũng có cảm giác dưới cơ em ấy. Nhưng với Mai, tôi thấy hoàn toàn thoải mái, nó giống như cảm xúc thời học sinh vậy, chúng tôi ở bên cạnh nhau, không nói yêu, không nói thích, chỉ cần ở cạnh nhau là thấy thoải mái rồi.

Nghe thì hay ho vậy, nhưng tôi biết, số tôi nhỏ. Toàn làm kẻ thế thân. Mai hay Thư đến với tôi cũng chỉ vì đang bơ vơ, hoang mang vì mất đi người thân yêu.

Haizzz, ngày bé, đi coi tử vi, bà thầy có nói tôi có số gánh vác nỗi lo của thiên hạ. Giờ thì nó vận vào tôi thật.

Hết một tháng, cũng là ngày Mai đi.

Đêm trước hôm đó, chúng tôi vẫn ở cạnh nhau. Lần đầu tiên, Mai ôm và rúc vào lòng tôi. em thì thào: Cậu có đợi tớ không.

Tôi im lặng hồi lâu rồi mới trả lời: Nhưng tớ vẫn còn tình cảm với Thư.

Mai đáp: Sớm muộn rồi cậu và Thư cũng chai tay thôi. Cậu không phải kiểu người có thể chịu được sự kiểm soát của đàn bà.... Tớ đợi cậu được.

Chả hiểu sao, lúc đó tôi lại đáp bừa: Tớ sẽ thử, nếu cậu đợi tớ, tớ cũng sẽ đợi cậu.

Xong tôi hôn nhẹ lên trán Mai rồi ôm em ngủ đến sáng.

Haizzz, đoạn này sẽ có một số anh em kêu gió máy. Một tháng trời ngủ với nhau mà không làm chuyện đó. Quả là không thể tin được.

Nhưng anh em đặt mình vào hoàn cảnh của tôi, anh em sẽ hiểu. Mai thực sự đáng thương. Ở bên cạnh, tôi có cảm giác muốn che chở hơn là nhục dục. Và sau này, nghĩ lại, tôi luôn tự hỏi, thực ra là tôi yêu Mai hơn hay yêu Thư hơn.

Hôm sau, Mai bay, chúng tôi xa nhau. Nhưng thời buổi thông tin đại chúng, xa thế nhưng chúng tôi vẫn nói chuyện với nhau suốt. Mai sang đến Mỹ là vác laptop chạy quanh cho tôi xem nhà của em ấy rồi. Lịch múi giờ, nên tôi cứ thức đến 12h đêm để nói chuyện với Mai. Vừa nhận một cú sốc về tình cảm, giờ lại phải xa nhà, nên Mai coi tôi như điểm tựa duy nhất, có thời gian rảnh em đều nói chuyện với tôi.

Tôi cũng dường như quên hết mọi thứ, trong đầu chỉ có Mai, chỉ chờ nói chuyện với Mai.

Cơ mà tôi quên mất một người quan trọng.

Mai đi được một tuần thì Thư lên Hà Nội ...

22. Chương 22

Yêu người IQ cao (phần 22)

Suốt 1 tháng trời ở bên cạnh Mai, tôi vẫn nghĩ cách nói dối Thư, có những lúc Mai nằm ngay bên cạnh nhưng tôi vẫn nói chuyện với Thư như chẳng có gì xảy ra. Mai chấp nhận nên việc nói dối cũng dễ dàng hơn.

Cơ mà, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể qua mặt được thư, chỉ đơn giản là làm chậm cơn giông tố ập đến mà thôi.

Càng đến ngày Thư lên Hà Nội, tôi càng lo lắng. Phòng trọ tôi dọn dẹp sạch sẽ (thật ra cũng chẳng có gì, Mai đến như nào thì đi như thế, chả cời ra hay bỏ lại cái gì cả). Điện thoại tôi xoá sạch tin nhắn, xe cộ tôi rửa và lau chùi cẩn thận. tôi cũng nói với Mai là không liên lạc vào ban ngày. Chỉ nói chuyện lúc 12h đêm thôi.

Chuẩn bị tất cả như thế nhưng Với những gì Thư thể hiện từ trước tới giờ, tôi chẳng thấy an tâm chút nào. Đành phó mặc cho số phận.

Nhưng tôi lo hã, Thư lên, chúng tôi gặp nhau vẫn mừng mừng tủi tủi. Còn giao ban mấy lần liền nữa chứ.

Hoá ra là Thư ko quá kinh khủng như tôi nghĩ và lo sợ. Vậy là tôi sống trong những ngày tháng hồi hộp lo lắng và thích thú. Ban ngày thì ở cạnh Thư, tối về thì trong đèn chat voice với Mai.

Được khoảng vài tháng thì lại có chuyện xảy ra, Mai chat với tôi ít dần hơn. Lấy lý do là bận học hành, rồi làm quen môi trường mới ...

Tôi càng cố gắng níu giữ thì Mai càng rời xa hơn. Đến một ngày thì Mai nói phải dừng lại, vì không đợi tôi chia tay Thư được, và bên đó Mai cũng có nhiều mối quan tâm mới.

Tôi buồn rất nhiều, dù sao thì đó cũng là người con gái cho tôi nhiều cảm xúc đặc biệt. May mắn là khoảng thời gian đó, Thư luôn ở bên cạnh tôi, quan tâm chăm sóc tôi nhiều hơn, yêu thương nhiều hơn. It ra là Thư làm tôi có cảm giác như vậy.

.....

Thời gian sau đó, trên FB của Mai xuất hiện những hình ảnh Mai ăn chơi thác loạn bên Mèo ... thuốc lắc, vũ trường, rồi cả quan hệ đồng giới nữa.

Lúc đó tôi chỉ nghĩ là Mai lại ngựa quen đường cũ, tiếp tục lối sống phóng túng như xưa thôi.

Tôi comment dưới cái ảnh Mai đang khoá môi một đứa con gái khác với nội dung: Cậu mãi đi theo vết xe đổ ngày xưa sao ?

Gần như ngay lập tức, Quế Anh - đứa bạn thân nhất của Mai nhảy vào chat với tôi.

Quế Anh: Ông đạo đức giả vừa thôi.

Tôi: Sao dèchi lại nói tớ thế.

QA: Chính ông đẩy cái Mai đến nông nổi này, ông còn trách nó sao.

Tôi: Tớ ? Đẩy Mai đến nông nổi này ? Cậu có bị sao không vậy.

QA: Ông đừng giả ngây giả ngô nữa, không phải ông và cô người yêu bé bỏng đáng thương của ông, thì sao Mai nó lại suy sụp đến thế.

Tôi: ?????

QA: Nó đã ngã 1 lần rồi, tôi tưởng ông sẽ là chỗ dựa để nó đứng lên, ai ngờ ông lại đạp nó xuống nữa.

Tôi: Nãy giờ cậu nói gì tôi không hiểu. Có gì nói thẳng ra, đừng úp mở nữa.

Quế Anh không nói gì, một lúc sau chỉ nhắn lại: check mail đi, đồ đểu.

Tôi vội vã mở mail, QA Fw cho tôi một loại thư đề người gửi là Mai.

Trong đó, mail đầu tiên Mai kể cho QA nghe những chuyện từ ngày đầu khi chúng tôi mới ở cạnh nhau, nói Mai cảm thấy yên bình và ấm áp khi ở cạnh tôi. Cảm ơn cuộc đời đã đưa tôi đến với Mai trong lúc Mai tuyệt vọng nhất.

Mail tiếp theo, Mai nói về những băn khoăn khi dành tình cảm cho tôi nhưng biết tôi vẫn đang yêu Thư. Nhưng rốt cục Mai nói sẽ bất chấp, sẽ đợi cho đến khi tôi rời xa Thư.

Rồi Mai kể về thời gian đầu khi mới sang Mỹ, Mai nói Mai luôn nhớ tôi, và mong muốn sớm được quay trở về Việt Nam.

Những mail tiếp theo làm tôi bất ngờ hơn, Mai nói về việc Thư chủ động liên lạc và nói chuyện. Thư nói về những việc thầm kín mà Mai đã chia sẻ với tôi, về việc Mai bị người yêu bỏ, Mai phải phá thai ...

Đọc những dòng chữ Mai gửi cho Quế Anh, tôi như thấy nó chan hoà nước mắt và sự tuyệt vọng.

Nhưng rõ ràng tôi có nói với Thư những chuyện đó đâu, tại sao Thư biết mà nói với Mai. Vậy mà suốt quãng thời gian đó, Thư vẫn vờ như không biết, thật kinh khủng. Con người đó quả thật quá kinh khủng.

Tôi không nghĩ mọi chuyện xảy ra là do lỗi của tôi. Là do Thư. Thư quá tàn nhẫn. Nếu Thư đã biết tất cả mọi chuyện, tại sao không nói với tôi, tại sao lại đâm Mai thêm một nhát nữa như vậy. Tại sao.

Tôi tìm mọi cách chat cho Mai nhưng không được. FB bị khoá, yahoo cũng khoá. Tôi phát cuồng, lao đến nhà Thư.

23. Chương 23

Yêu người IQ cao (phần 23)

Tôi tìm mọi cách chat cho Mai nhưng không được. FB bị khoá, yahoo cũng khoá. Tôi phát cuồng, lao đến nhà Thư.

Phi em vespa cổ đi được nửa đường thì xe chết máy. Tôi lại phải nhờ xe ôm đẩy lên tận Yên Phụ để sửa (Bác nào biết cửa hàng Tuấn Vespa ở đây ko?).

Cái việc sửa xe làm đầu óc tôi nguội lạnh và bình tĩnh lại. Và khi bình tĩnh lại thì tôi thấy sợ hơn là tức. Cũng may là tôi chưa lao đến nhà Thư. Chứ đến đấy để nó chửi thêm cho mang nhục. Rõ ràng mình đang là thằng phản bội, Thư nó không túm tóc tát tới tấp cho là may. Lại còn định lao đến nhà nó ăn thua đủ.

Danh không chính thì ngôn không thuận. Đến đấy chỉ làm trò cười cho nó mà thôi.

Suốt thời gian gần 2 tiếng ngồi đợi sửa xe, tôi tự đánh giá, phân tích và đưa ra quyết định: Chấp nhận và im lặng.

Haizzzz. Giờ ngồi nghĩ lại thì Có lẽ đấy là quyết định bước ngoặt trong mối quan hệ của bọn tôi sau này.

Im lặng và chấp nhận nhưng trong thâm tâm tôi tình cảm với Thư đã sứt mẻ đi nhiều lắm.

Đọc đến đây, chắc nhiều đồng chí chửi thảm, thậm chí chửi thẳng mặt tôi là thằng sở Khanh, thằng đều ... Tôi cũng chả biết thanh minh như thế nào.

Hồi đó tôi mới 19-20 kinh nghiệm tình trường nói riêng và kinh nghiệm đối nhân xử thế nói chung còn kém vô cùng. Mà cái chuyện tình cảm nó không đơn giản nói thôi là thôi, tiếp tục là tiếp tục. Nó có nhiều thứ ràng xé lắm.

Rõ ràng, khi biết Thư chọn tôi vì cái tên và hình dáng giống anh họ của em ấy, tôi đã đau khổ đến cùng cực và tình cảm của tôi dành cho Thư không còn nguyên vẹn. Lại thêm cách hành xử của Thư trong việc kiểm chế phong toả tôi khiến tôi càng muốn dứt bỏ ra khỏi Thư. Rồi đến khi Thư hành động tàn nhẫn với Mai (tất nhiên là tôi và Mai đều sai) thì tôi thấy sợ hơn là yêu Thư rồi. Lúc đó, tôi là một thằng nhóc 20 tuổi, hiểu thắng và sĩ diện, tôi nghĩ xa xôi rằng, nếu sau này lấy Thư, chắc tôi sẽ bị lép vế hoàn toàn, sẽ không còn chút lòng tự trọng nào của thằng đàn ông nữa.... Nhất định tôi không được lấy Thư.

Hạ quyết tâm sẽ không cưới Thư, nhưng tôi cũng không thể nào một kiếm chặt đứt sợi dây tình cảm với nó được. Tôi vẫn yêu Thư. Một tình yêu tột nguyên.

Sau khi quyết định im lặng và chấp nhận chuyện của Mai. Quan hệ của bọn tôi xấu đi thấy rõ. Một mối quan hệ mà có một bên không muốn giữ, sẽ luôn có sóng gió. Thư dường như biết việc đó, nó thay đổi rất nhiều, không còn quản lý bất tôi phải thế này thế kia nữa. Nó cho tôi được tự do, thoải mái và rất ít khi nó giận dữ hay nổi cáu với tôi.

Thế nên mối tình của bọn tôi kéo dài thêm được một thời gian nữa. Nhưng tôi hiểu, đó chỉ là sự bình yên trước khi giông bão kéo đến.

Trong khoảng thời gian đó, tôi không liên lạc được với Mai nữa, nhưng qua bạn bè tôi biết cuộc sống của nó tồi tệ đi rất nhiều. Sau một khoảng thời gian ăn chơi thác loạn bên Mỹ, không theo học được tiếp, nó bị trục xuất về nước. Về nước chưa được bao lâu, thì bố mẹ nó, vì không muốn đứa con gái làm nhơ nhục cái "danh gia vọng tộc" của họ, lại tống Mai sang Úc. Lần này cho Mai đi học một trường cao đẳng cộng đồng gì bên đó (mình cũng ko rõ lắm, đại loại cứ có tiền là được học, không quan trọng học hành ra sao ấy).

Mai thì cũng bất cần, còn cho nó tiền để nó ăn chơi thác loạn là nó éo quan tâm. Nó cứ trượt dài như thế.

Con cá mất là con cá to, hơn nữa tôi luôn tự dằn vặt là do tôi mà Mai nó tự huỷ hoại cuộc đời nó như thế (giờ ngồi nghĩ lại thì thấy chắc éo gì đã vì tôi, hay do bản chất của Mai đã như thế rồi ...). Đổ lỗi cho mình chưa đủ, tôi đổ lỗi cho cả Thư, cho cách hành xử độc ác của Thư.

Vậy nên Thư càng nhân nhượng thì tôi càng lấn tới, tôi bắt cần và sẵn sàng đập đổ mối quan hệ mà Thư đang cố gắng xây dựng và nín giữ.

Và đỉnh điểm là chuyện với Hoa. Anh em còn nhớ Hoà ?? Ai không nhớ thì đọc lại chuyện Cát tặc nhé. Dừng một ngày cho anh em đọc lại truyện cát tặc, Nhân thể đọc lại nốt khiêu vũ giữa bầy gõ và khiêu vũ giữa bầy les cũng được.

24. Chương 24

Yêu người IQ cao (Phần 24)

Ra trường, tôi bị gia đình sắp xếp vào làm trong tập đoàn dầu khí. Vốn dĩ đang ngoan ngoãn hiền lành, không biết rượu chè cờ bạc là gì, vào trong đó được mấy tháng, tôi đổ đốn sa ngã nhanh chóng. Tiền kiếm dễ nên tiêu cũng dễ, mà vào trong môi trường đó không đổ đốn sa ngã là đi ngược với lối sống của mọi người, chẳng sớm hay muộn cũng bị đào thải hoặc cho đi chăn kiến.

Khi tôi chán nản đến cùng cực thì Thư động viên và kéo tôi ra khỏi tập đoàn, rồi cùng tôi đi xin việc tại các văn phòng luật sư. Thực sự là, khoảng thời gian đó, nếu không có Thư tôi không thể nào vượt qua để bước theo con đường luật sư được.

Trong khi đó, mặc kệ sự sắp đặt của bố mẹ khi muốn con gái vào làm tại toà án hay viện kiểm sát, Thư quyết định thi vào bộ công thương. Thư nói: Làm trong ngạch tư pháp muốn giàu thì phải bắn. Thư không muốn bắn nên nhất định không làm ở đó.

Không làm trong đó, nhưng Thư đặc biệt thích thú công việc liên quan đến pháp luật. Vậy nên mọi công việc tôi đều trao đổi với Thư để tìm cách giải quyết. Và như tôi đã kể trong mấy chuyện trước. Rất nhiều vụ việc nhờ có Thư tôi mới giải quyết được.

Còn với công việc của mình, Thư nhanh chóng thể hiện năng lực đặc biệt trong việc đấu đá tại cơ quan nhà nước. Ví dụ nổi bật nhất là khi Thư mới vào, do thân cô thế cô (ở bộ công thương, quan hệ của bố mẹ Thư chưa vươn tới, hoặc có vươn tới nhưng Thư không muốn sử dụng đến, cái này tôi cũng chẳng biết được) Thư bị bà trưởng phòng đi dí dọ. Mọi việc trong phòng bà ta đều bắt Thư làm, nhưng khi báo cáo với cấp trên thì bà ta toàn nhận làm mình làm.

Nhưng Thư vẫn mặc kệ, bà trưởng phòng giao bao nhiêu việc thư cũng nhận, thậm chí còn xin làm thêm. Cho đến khi có một dự án lớn của cả Vụ, Thư vẫn nhận hết làm. Bà trưởng phòng vẫn hí hửng ăn chơi phê phờn. Nhưng đúng đến ngày phải nộp kết quả, Thư nói thẳng với bà ấy là Thư không làm được. Đuổi việc hay không đuổi việc thì Thư cũng không làm.

Không làm gì được Thư, bà trưởng phòng phải lên báo cáo vụ trưởng xin gia hạn thời gian. Nhưng dự án đó lớn thế, chậm thời gian sao được, đồng chí vụ trưởng nổi điên chửi bới cũng chả bắt bà trưởng phòng lời kết quả ra được. Đang khi nước sôi lửa bỏng thì Thư mang toàn bộ hồ sơ và phương án đề xuất nộp lên vụ trưởng. Đồng thời nói thẳng luôn là từ trước đến giờ, tất cả các công việc trong phòng là do một mình Thư làm. Tất nhiên, Không mấy khó khăn để đồng chí vụ trưởng kiểm tra được thông tin này. Sau vụ đó thì Thư nhảy một phát lên chân thư ký vụ trưởng luôn.

Haizz, vụ đó nếu tôi không luôn ở bên Thư thì cũng không thể tin được nó có thể lập kế hoạch chu đáo và nhẫn nại để thực hiện kế hoạch đó như vậy.

Chứng kiến thế tôi càng thấy nể và ... sợ Thư hơn.

Mặc dù suốt một thời gian dài hai đứa ở bên nhau êm đềm, không sóng gió. Nhưng trong thâm tâm tôi vẫn không thể toàn tâm toàn ý yêu Thư. Đúng như một số anh em comment, tôi quả là thằng khôn nạn. Không thể dứt khoát được mọi chuyện với Thư. Rồi cuối cùng, chuyện gì đến cũng đến:

Hi vọng anh em đã đọc lại truyện cát tặc để biết về vụ tôi abc này nợ với Hoa, thành thực mà nói thì suốt thời gian yêu nhau, chuyện với Hoa là lần đầu tiên tôi làm chuyện đó với một đứa con gái khác ngoài Thư. Với Mai là ngoại tình trong tư tưởng, còn với Hoa là ngoại tình xác thịt....

Sau cái đêm ngủ với Hoa ở Thanh Hoá. Tôi quay về Hà Nội và coi như không có chuyện gì xảy ra. Vẫn nói chuyện và trao đổi với Thư về vụ án. Thư dường như cũng không biết chuyện gì xảy ra. (Tôi cũng đã nói là sau vụ Mai, Thư không quan tâm tôi chặt như trước nữa, đợt còn làm ở dầu khí suốt ngày phải đi tiệc tùng ăn nhậu, mát xa bia ôm để hầu các sếp mà Thư nó cũng không quan tâm).

Tôi nghĩ mọi chuyện sẽ không quá nghiêm trọng nếu không có tối hôm đó. Sau khi về Hà Nội, Hoa chủ động gọi điện hẹn gặp tôi. Lúc đó, Thư đang đi hồi thảo nên tôi không ngần ngại đồng ý đi gặp Hoa.

Quán bọn tôi hẹn nhau, nằm ở sát đường quanh Hồ Tây. Gặp nhau, ngồi nói chuyện công việc được một lúc, Hoa dướn người lại gần, nắm tay tôi.

Đến giờ tôi vẫn không hiểu là trùng hợp hay sắp đặt bởi đúng lúc đó Đèn pha xe máy rơi thẳng vào mặt tôi. Thư đứng đó, nhìn tôi chăm chăm. Bao nhiêu năm rồi, tôi vẫn không quên được ánh mắt đó. Ánh mắt Thư nhìn tôi buồn bã và thất vọng. Không phải thủ hận không phải giận dữ là buồn bã và thất vọng.

10s - với tôi như dài hàng thế kỷ. Rồi Thư phóng xe đi.

Tôi không nhớ nổi lúc đó tôi nghĩ gì nữa. Tôi thấy có lỗi với Thư, muốn đuổi theo Thư, níu giữ ... nhưng tận sâu thâm tâm, có một thằng người khác trong tôi gào thét... Đúng lúc rồi đó, hãy để nó rời xa mày đi... hãy nhớ đến việc nó làm với Mai, và rồi những việc nó sẽ làm với mày sau này ... mày chắc chắn sau này mày sẽ không phạm lỗi chứ. ...

Tôi ngồi dần mặt ra đó không biết bao lâu. Lúc bình tĩnh lại thì không còn ai bên cạnh. Hoa cũng đã biến mất tự bao giờ

Lúc đó, mọi thứ vùn vụt trôi qua, khoảng thời gian gấp gờ và quen Thư, những ngày tháng êm đềm hạnh phúc bên nhau, những biến cố, rồi những việc Thư đã làm vì tôi....

Khoảnh khắc đó, tôi nghĩ mình đã bước ra khỏi cơn mê, tôi nhận ra tình cảm của Thư dành cho mình và tình cảm của tôi đối với Thư. Tôi biết, tôi không thể rời xa Thư.

Tôi lao đến nhà Thư ... không có ai ở nhà. Tôi ngồi đó đến 1-2h sáng để đợi nhưng Thư vẫn không về. Hôm sau, tôi đến cơ quan tìm Thư cũng không gặp. Thư biến mất.

Tôi nghĩ Thư cần có thời gian để bình tĩnh lại, nên một tuần sau đó tôi không tìm kiếm Thư mặc dù trong lòng nóng như lửa đốt.

Nhưng sau một tuần, tôi vẫn ko thể nào liên lạc được. Chỉ còn cách cuối cùng, tôi đến gặp chị Hà mới biết thông tin Thư đang đi Bắc Kinh công tác.

Suốt một quãng thời gian dài sau đó, tôi nhớ Thư quay quắt. Tôi tìm mọi cách để liên lạc với Thư. Cuối cùng, tôi post lên tường FB và gửi mail đoạn stt này:

“Em à.

Hà Nội vào mùa hoa sữa rồi đấy. Không phải là hương thơm thoang thoảng nhàn nhạt mà mấy lần mình bắt gặp khi đi lang thang trên những con phố quen thuộc nữa. Hoa sữa ngào ngạt và tràn ngập không gian, tưởng như có thể nắm bắt và vuốt ve được như chính nỗi nhớ em, ngọt ngào và day dứt trong anh.

Cả tháng mười trời không mưa, hoa sữa không rụng như những năm trước, chắc thời tiết cũng khác khiến đợi em về. Bẵng giờ này mọi năm, nhưng cơn mưa chuyển mùa làm hoa sữa rụng trạt trên khắp các phố chúng mình đi qua, Vậy mà năm nay trời vẫn hanh hanh nắng, thời tiết thật là thông minh, 1 mũi tên trúng 2 đích. Vừa làm nỗi nhớ em trong anh còn cào vừa giữ hoa sữa ở trên cây, níu kéo từng trút hương chờ ngày em về.

Em còn nhớ gần 5 năm quen nhau, em luôn muốn muốn anh tặng hoa sữa cho em. Nhưng em, em không nhận ra sao, trước giờ anh chỉ tặng em hoa hồng. Em kiêu sa và lộng lẫy như hoa hồng và mùi hương của nó. Còn hoa sữa... anh chỉ tặng em mùi hương. Hoa sữa không đẹp, nó chỉ có mùi hương đặc trưng để tự tin

và kiêu hãnh giống như tình yêu của anh dành cho em. Hoa sữa rụng sẽ sớm nhạt hương thơm. Vì vậy anh muốn giữ hoa ở trên cây để lưu giữ mãi mùi hương đó.

Hoa sữa nở vào tháng giông bão, hình như cây hoa phạm nhiều sai lầm lắm nên trời mới bắt tội nó vậy. Nhưng dù gió mưa, bão tố, trên khắp thế giới này, không loài hoa nào có thể tạo ra hương thơm nồng và ngào ngạt như vậy. Và em ơi... tình yêu của anh dành cho em là hoa sữa.

Đã 2 tuần rồi, em rời xa Hà Nội, rời xa hoa sữa và anh. Hà Nội buồn và lặng lẽ dù vẫn tấp nập người qua lại, Hoa sữa hoang mang và cô độc dù vẫn tỏa hương ngào ngạt, còn anh..... còn anh.....”

25. Chương 25: Chương Cuối

Yêu người IQ cao (final)

Tôi post stt đó lên và ngày ngày chờ đợi 1 dòng hồi âm, 1 tin tức. Nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng đáng sợ. Sau những ngày tháng phát cuồng vì hối hận và sợ hãi, tôi phải đối mặt với sự chán nản và vô vọng. Cảm giác mọi thứ đều không còn ý nghĩa. Ngay cả Công danh, sự nghiệp cái tôi từng coi trọng hơn cả tính mạng, giờ cũng trở nên nhạt nhòa. (Đây cũng là thời điểm vụ Cát Tặc lên đến đỉnh điểm, cũng chính vì sự thờ ơ của tôi trong giai đoạn này mà vụ án vượt ngoài tầm kiểm soát - Một trong những vụ án khiến tôi ân hận ... có lẽ đến suốt đời).

Khi mà tôi bước đến tận cùng của sự tuyệt vọng, thì Thư trở về cũng bất ngờ và đường đột như khi đi.

3h sáng hôm đó ... giật mình tỉnh giấc vì tiếng đập cửa, tôi uể oải ra mở cửa....

Thư đứng đó, mái tóc loà xoà che lấp khuôn mặt mệt mỏi. Nhưng thấy tôi, Thư vẫn nhoẻn miệng cười như tất cả những ngày đen tối vừa qua chưa từng xuất hiện.

Tôi dùng chét trần, tim như ngừng đập, cảm giác đang ở trong một giấc mơ. Muốn khóc oà lên như đứa trẻ khi thấy mẹ đi chợ về muộn.

Thư cười: Không định vác hộ tố cái vali vào à.

Lúc này tôi mới bình tĩnh và nhận ra bên cạnh Thư còn 2 cái vali to sụ. Tôi bối rối chạy ra bê từng cái vào như sợ chỉ chậm 1 giây thôi. Thư sẽ lại quay lưng đi mất.

Vào trong nhà, chúng tôi ngồi xuống giường, im lặng. Thời gian dài xa cách làm tôi thấy ngại ngùng và luống cuống một cách buồn cười. Mấy lần định nói gì đó thật tình cảm và sụt sướt rồi lại thôi, Thư thì tựa lưng vào thành giường ngửa mặt lên trần nhà nhắm mắt lại như chờ đợi, hoặc Thư đã mệt mỏi mà thiếp đi rồi.

Thời gian trôi đi chậm chậm, cuối cùng tôi đánh bạo nắm lấy tay Thư. Thư không rút tay lại mà chỉ cười đáp: Yêu nhau nửa thập kỷ, mà đến cầm tay cũng phải bẽn lẽn thế sao.

Tôi cười như mếu, ấp úng: Tớ ... xin ... lỗi..

Chưa nói hết câu thì Thư đã chặn tôi lại bằng một nụ hôn ngọt ngào. em vẫn giữ thói quen đó. Luôn dùng nụ hôn bất ngờ để phá tan mọi khoảng cách, ngại ngùng, nghi ngờ ...

Tôi đáp lại, cuồng nhiệt hơn ... Chúng tôi cuốn lấy nhau ...

Sau đêm hôm đó, chúng tôi trở lại bên nhau như chưa từng có cuộc chia ly. Thư không một lần nhắc lại chuyện tôi với Hoa. Tôi thì càng không.

Thư hỗ trợ và giúp đỡ tôi nhiều hơn trong công việc, và chưa khi nào ngừng thôi thúc tôi tiến lên, nỗ lực trên con đường luật sư. Mọi thứ cứ trôi qua ngọt ngào như vậy.

Sau tất cả mọi chuyện, tôi hiểu ra rằng, tôi không thể sống thiếu Thư. Và lần đầu tiên, kể từ khi bắt đầu, tôi toàn tâm toàn ý yêu Thư.

Nhưng tôi luôn lơ mơ cảm nhận thấy có một khoảng cách mong manh và mơ hồ giữa chúng tôi. Không phải do suy nghĩ của tôi, mà là do Thư vô tình tạo ra.

Như những lúc Thư ngồi sau xe, áp mặt vào lưng tôi và thì thầm hát: “Biết đâu bất ngờ đôi tai chợt rời xa nhau, ai còn đứng dưới mưa, ngân nga câu ru tình

..... Sẽ là dối lòng khi em chẳng ngại âu lo, Lo em sẽ mất anh trong lúc yêu thương nhất. Vì tình yêu mong manh, tay em quá yếu mềm.. ..Người yêu ơi, anh có biết? “

Tôi mơ hồ nhận ra, có điều gì đó thật kinh khủng sắp xảy ra, nhưng không biết làm cách nào để ngăn chặn. Tôi chỉ biết yêu Thư nhiều hơn, quan tâm Thư nhiều hơn.

Nhưng rồi nó vẫn xảy ra, vẫn bất ngờ và đường đột như cách thư vẫn làm...

Buổi tối hôm đó, ngày 3/5, có lẽ cả cuộc đời tôi không thể quên được ngày hôm đó. Buổi chiều như mọi ngày, tan làm tôi chạy về nhà Thư. Nhưng cửa khoá, Thư không có ở nhà. Tôi gọi điện rất nhiều nhưng Thư không nghe máy. Ngay lúc đó tôi đã linh cảm có chuyện chẳng lành, nhưng thật không biết phải làm sao. Đến khoảng 7h, tôi nhận được tin nhắn từ một số máy lạ: “Ông tìm Thư phải không, qua ngay quán xxx nhé”

Tôi rùng mình, quán xxx chính là quán mà Thư bắt gặp tôi và Hoa ngồi với nhau buổi tối hôm đó.

Tôi phóng như điên lên hồ tây, trời se lạnh nhưng mồ hôi tôi chảy ròng ròng. Không thể như thế được. ... Không thể ...

Tôi đỗ xích xe trước quán, vẫn là cái bàn đó, vị trí đó ... nhưng thay vì tôi và Hoa thì Thư và một thằng con trai khác đang ngồi ở đó... Và họ cũng đang nắm tay. Tim tôi đau thắt lại vì tuyệt vọng. Tâm trí vẫn gào lên phủ nhận: Thư đang bị trả thù, mà đáng bị trả thù như vậy ... Nhưng xong rồi mọi chuyện sẽ qua thôi, Để Thư trả thù xong thì mọi chuyện sẽ trở lại như cũ ... đây chỉ là màn kịch Thư dựng nên thôi.

Nhưng trái tim tôi vẫn lạnh buốt vì linh cảm mơ hồ Tôi đã mất Thư thật rồi.

Tôi không đủ bình tĩnh và lạnh lùng để bỏ đi như Thư, tôi vút xe sang một bên, lao lại chỗ thằng khốn nạn đang ngồi cạnh Thư... Phát động đầu tiên khiến nó ngã lộn lông lốc trên vỉa hè, chưa dừng lại Tôi quăng mũ bảo hiểm vào mặt nó và lao vào dẫm dẫm túi bụi. Nó chỉ ôm đầu đỡ đòn

Tôi tỉnh táo lại đôi chút khi chủ quán kéo tôi ra ...

Ngồi xuống ghế, chưa kịp định thần thì Thư đã tiến đến ngồi xuống bên cạnh và nhỏ nhẹ: Anh nhớ ngày này 1 năm trước chứ ... Cũng ngày 3 /5. Sao anh không làm được như em. Phóng xe đi rồi đứng lại đợi, em đợi anh sẽ đuổi theo em, giải thích hay thanh minh. Em cứ đứng đó như con ngốc để biết rằng, mãi mãi em không phải là người anh chọn... Em không thể quên thì em cũng bắt anh phải nhớ. Chúng ta sẽ không thể quên được ngày này phải không anh. Ngày em và anh chia tay

Tai tôi như ù đi, còn tưởng là mình đang lao đầu xuống vực, mãi mãi không thấy đáy ... không thấy đáy ...

Thằng kia sửa sang lại quần áo rồi lấy xe chở Thư đi, để mặc tôi ngồi đó ...

6 tháng tiếp theo, tôi tìm mọi cách để gặp Thư nhưng không được. Thư không bỏ đi xa như lần trước. Em vẫn ở Hà Nội, nhưng tâm trí và trái tim em mãi mãi không ở bên tôi nữa rồi

Đó là quãng thời gian địa ngục

Đến một ngày, trên FB của em xuất hiện một bài thơ:

“Tháng 10 rồi hoa sữa đã về chưa

Để cho ai nồng nàn nỗi nhớ

Chút tình xưa ai lỡ tay đánh đổ

Nay ủa về vây kín trái tim ai

Hai trái tim cùng hướng đến ngày mai

Cớ sao một quay về tìm quá khứ

Phải chăng tình yêu bây giờ là chưa đủ

Hay chỉ một tưởng lầm đã là yêu
Có không anh khi nắng tắt ánh chiều
Thấy mỗi một với những lo toan rệu rã
Anh bắt giác lục tìm trong tất cả
Hình bóng một người anh đã từng quên?
Vẫn biết rằng day dứt đấy chẳng nên
Vì ai chẳng có một người... cũng đã
Nhưng tình yêu có phải điều cao cả
Để hôm nay ngoảnh lại hôm qua
Vì ngày mai là cả quãng đường xa
Còn biết bao những buổi chiều mỗi một
Nhớ thương kia nếu chưa bao giờ hết
Anh còn cần gì tình yêu của hôm nay
Hôm nay trời trở gió thu bay
Sao anh nhớ những ngày hè oi ả
Hay anh tiếc chút tình xưa vội vã
Tháng 10 rồi còn tìm kiếm tháng 5..."
Kèm theo đó là thiệp mời cưới. Em và nó ...

.....

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nguoi-iq-cao>